

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ

И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Гол. XIX, 6p. 108:9 (1863:4)

В. Търновс, събота, 7 септември 1963 г.

Цена 4 стотинки

ПРЕДИ 19 ГОДИНИ българският народ, вдигнал се по призива на Партията на всенародно въстание, с помощта на Съветската армия, на Девети септември смъкна от власт монархофашистката клика и установи своя народнодемократична власт.

Благодарение на тази победа трудещите се у нас станаха пълновластни господари на страната, организатори и ръководители на нейния възход, създатели и строители на новата социалистическа епоха. Девети септември се превърна в най-голям и най-светъл национален празник за нашия народ.

Предата на двесті септември бе героичен завършек на дългогодишната революционна и самоотвержена борба, която народът ни води срещу хищната буржоазия, срещу капитализма и фашизма и даде хиляди скъпи жертви за свободата и щастието на нашата Родина. Към тях ние отправяме дълбока почит и уважение, от техния патриотизъм и себостраничане ще се учим и възпитават подрастващото поколение.

ЗА ДЕВЕНАДЕСЕТ ГОДИНИ сво-
боден живот, под ръководството на
Българската комунистическа партия, с по-
мощта на Съветския съюз и другите стра-
ни от социалистическия лагер трудещите се
у нас постигнаха големи успехи в мате-
риалното и културното строителство. Оста-
тана назад в миналото стара България с
немощни производствени сили, със слаба
промишленост, с дребно разпокъсано селско
стопанство. Измени се обликът на страната, сега ние имаме свое
машиностроене, своя цветна и черна металургия, химическа
промишленост и други отрасли, които по-рано не съществу-
ваха. Израсна едро механизирано селско стопанство.

ПРЕЗ ГОДИНИТЕ на народната власт големите успехи постигнати и трудежите се от Търновски окръг. Построени бяха Машиностроителният завод „Червена звезда“ — гара Дебелел, Мелбелната фабрика „Победа“, Радиозаводът и Дървообработващото предприятие в гр. Търново, Консервният комбинат „Република“ и Завод за стоманобетонни изделия в гр. Свинов, влезе в действие Заводът за автоматични везни в гр. Лясковец, извърши се реконструкция на Завода за захар в Горна Оряховица и бе построена нова мощна ТЕЦ за нуждите на същия. Разшириха се няколкократно ДТК „Васил Мавриков“ и ДИП „Балкан“ — Търново, Държавният винарски завод в гр. Лясковец, ДИП „Елба“ в гр. Елена и редица още други предприятия в окръга.

За голямата подем на промишлеността в окръга говори ясно бързият ръст на обема на нейната продукция. Тази година тя възлиза на близо 236 милиона лева и е 4,7 пъти по-голяма от тази през 1952 година — края на първата петилетка.

ПОДГОТОВКАТА И ЧЕСТВУВАНЕТО на деветнадесет-годишнината от социалистическата революция у нас става под знака на всенародната борба за осъществяване историческите решения на Осмия конгрес на Партията, за преизпълнение на народноопанския план за 1963 година. В резултат на

разгърнатото социалистическо съревнование и в чест на големия национален празник, работническите колективи в окръга изпълниха плана за общата промишлена продукция за осеммесечие то на т. г. 102.6 на сто и надхвана производения за 3 355 000 лева. Добре се изпълнява планът и по другите показатели. Бързо се разрасна железопътният, автомобилният и водният транспорт. Вкарана бе в действие електрическа и дизелова тяга, електрифицира се жп линия Горна Оряховица — Русе.

От година на година кооперативните стопанства в Търновски окръг произвеждат все по-големи количества селскостопански произведения. Увеличават се техните основни средства. Исклучително широк размах получи мелiorативното строителство и механизиратата обработка на културите.

Успехите в икономическото развитие бля
гоприятно се отразяват върху материално-
то и културно положение на трудещите
се. По време на Народната власт се постро-
иха голям брой културни домове, градини
и паркове, много улици. Бяха водоснабде-
ни, канализирани и електрифицирани ре-
дича селища в окръга. Град Търново вече
ползува хубавата балканска вода. В наве-
чернето на Празника предстои пускането
и в главните Говна Оряховица и Лясковец.

Ежедневни грижи полагат Народната власт за непрекъснатото подобряване на здравното дело, за комунално-битовото, жилищното и другото строителство. С бързи крачки се развива народната просвета. През учебната 1963-1964 година, по решение на Партията и Правителството, в гр. Търново се открива Висш педагогически институт — още една културна придобивка за града и окръга.

НАШИЯТ НАРОД чествува този голям празник с още по-светли перспективи за своето бъдеще, начертани от Осмия конгрес на Българската комунистическа партия. Ед да се осъществят тези перспективи, на нас е необходим мир. За това в този тържествен ден ние още един път изразяваме своето единство и пълна подкрепа на политиката на Съветския съюз, насочена към запазването на мира и отговаряща на интересите на цялото човечество.

Това ни задължава още повече да укрепяме и задълбочаваме нерушимата българо-съветска дружба, единството, сплотеността на страните от социалистическия лагер около Съветския съюз, на комунистическите и работническите партии в целия свят около всепризнатия авангард на международното комунистическо движение — КПСС.

„Под светлите деветосептемврийски знамена, — се казва в публикуването вчера Приветствие на ЦК на БКП към българския народ, — нашият народ ще върви неотклонно напред — от победа към победа за тържеството на социализма и комунизма в Народна република България“.

ДА ЖИВЕЕ И ПРЕБЪДЕ ВЪВ ВЕКОВЕТЕ ВЕЛИКОТО
ДЕЛО НА ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ!

МНОГО ЗНАМЕНА, портрети и лозунги краят улиците и фасадите на учрежденията и домовете. Така е днес из целия окръг. Провеждат се тържествени събрания, устройват се концерти. Снощи в Г. Оряховица се състоя масово посещение предизпанично събрание с богата програма. Горнооряховчанин бяха зарадвани и от потеклата в 18 ч. и 5 м. силна струя вода по новия водопровод.

С хубави дела посрещат
Празника на свободата труде-
щите се.

Ето — с 28 дни предсрочно изпълни деветмесечния си план за манипулирани физически тонове колективът на *пристанище Свищов*. Тук бригадата за комунистически труд на орденосеца Никола Зехиров редовно изпълнява трудовете си норми над 200 на сто.

Само за осеммесечното работническо от ДТК „В. Мавриков“ — В. Терново произведоха от икономисаните материали над 67 000 метра различни платове. В разгорялото се съревнование сред предачите начело е смяната на Никола Пятев, а от секциите — тая на комуниста Георги Радев. 109 ударника и 35 най-добри в професията са златният фонд на предприятието.

Тръгът по свитите асфалтови
пътища и ще те сре-
щнат усмивки, ще
те поздравят пес-
ни на деца и много
много слънчeve
домове. Тежък кехлибар гре-
е в лозята и вагоните с първите то-
нове грозде. „Болгар“ вече по-
е за външния пазар, за да по-
лучи Родината злато и повече
стоки. 50 000 лева допълнител-
ни приходи очакват от втори-
те култури кооператорите от
„Ворбича“ и ще ги получат. От
няколко дни те вече берат пло-
д — набрани са 7000 кг зелен
боб и 500 кг краставици —
корнишони.

Все с хубави дела посрещат празника и кооператорите от *Джуджуняца*. На ден тук се осигуряват десетки тонове сѐлаж, бѐре се по 40—50 тона царевица, захарно цвекло. Само

Вчера в големия салон на Дома на профсъюзите в гр. Б. Търново дойдоха от предприятия и кооперативните поля, от чертожните зали и училищните сгради около 200 души от окръга, удостоени с ордени и медали.

С възторжено слово откри тържеството председателят на изпълкома на Окръжния народен съвет и член на Ревизионната комисия на Централния комитет на БКП — Йордан Костов. Той говори за гигантския размах на обновлението на страната през деветнадесете свободни години, за големите придобивки и на нашия окръг.

Отектите добрите стъпки на партияни, държавни и стопански дейци и общественици, наградени за дългогодишна работа и предана служба на народа, на делото на социализма. Със сърдечен поздрав и благопожелания др. Костов връчи "ордените: "Народна република България", 9 септември — 1944 г." и "Червено знаме на труда" на 9 другари, "Народен орден на труда" — златен на 22, "Народен орден на труда" — сребърен на 69, бронзов — на 64 и метал — 34 трудова отличия" на 28. Всред наградителите са и стопански ръководители, проектанти, техници и работници, проявили се в разгръдането

се през тази година мелиоративно строителство, в резултат на което бяха завършени Стражишката, Михалската, Хотнишката напоятелни системи и много кооперативни обекти.

Един след друг излизат най-интересните строители на Завода за малки радиоприемници в гр. В. Търново, на Завода за стоманобетонни изделия в гр. Свищов, шофьори, багеристи.

Тука са и стопаните на полето. Високосовинни и животновъдци със завидно големи постижения получават награди.

Пред Празника на свободата са дошли да получат орден „Кирил и Методий“ и деца на науката, културата и изкуството, дългогодишни учители и читалищни дейци.

Хората, прекарали много дни и месеци в трудово напрежение, знаещи сдълостите трудни при победи и сполука, с възторжени ръкописания и щастливи усмивки благодарствата за високата оценка на своя труд, изразител на тази благодарност стана д-р. Тодор Попов — председател на ТКЗС в гр. Павликени. Той говори за още по-голяма ентусиазъм, с който всички ще се впуснат в трудовите битки през новата победа на 20-та свободна година, която настъпва сега.

ПОСЛЕДНИ ПРЕДПРАЗНИЧНИ ЧАСОВЕ

бригадата на
отчита, че пр
извадила 300 т
ло, набрала 2
ви, прибира б
тура и др.

По над 30 бив слънчогле ператорите от звеното на Чув получи по те и механик Петров и Кирха близо по 8 оран. Кога е лото почти н без радиоапар зорте и над те и леките к

Христо Василе
ез седмицата
гона захарно цве
0 000 кг. праске
об, междинна ку

кг надпланов до
ед прибраха ко
Паскалевец, кат
двятко Радосла
260 кг от дека
изаторите Кол
ли Славев изор
3000 декара мек
било това! В с
яма домакинств
ват, 11 са телев
230 мотоциклет
коли.

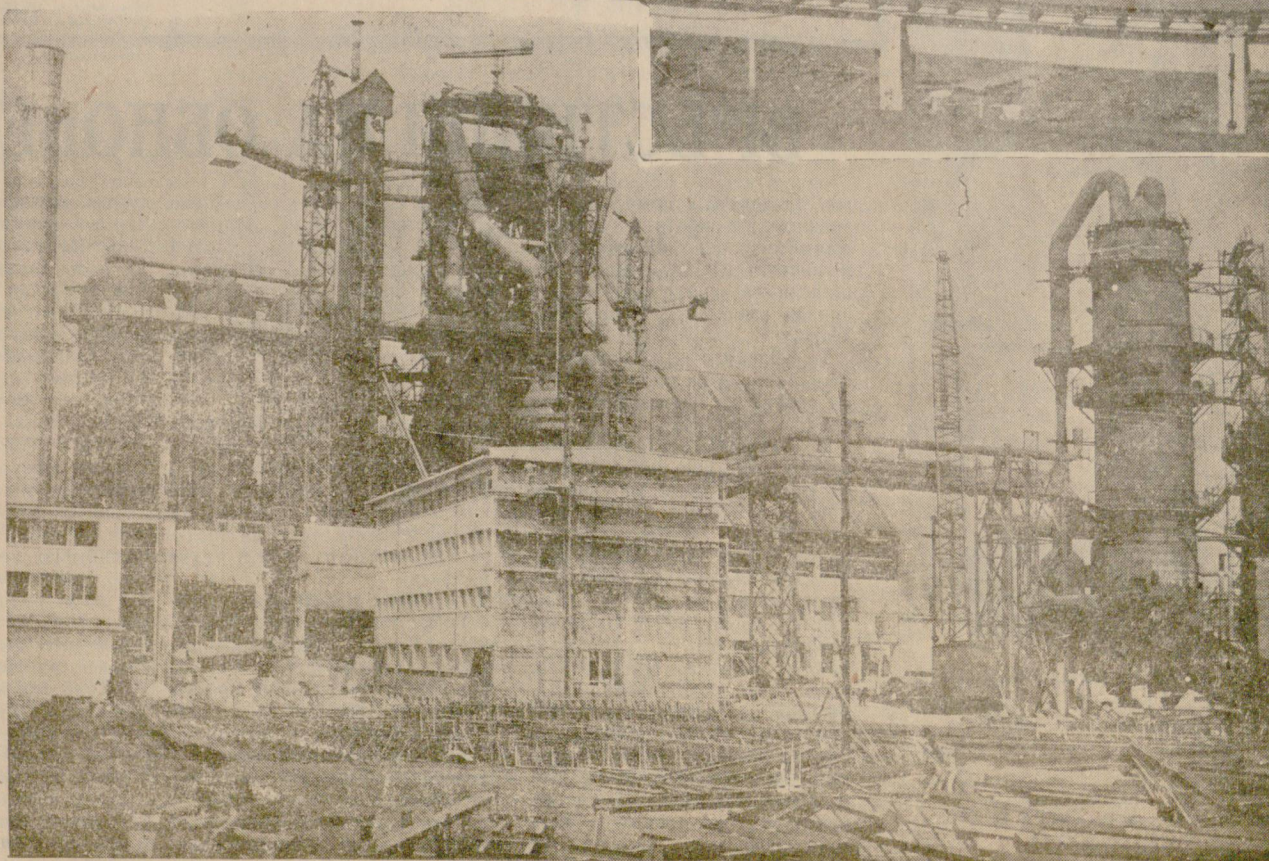
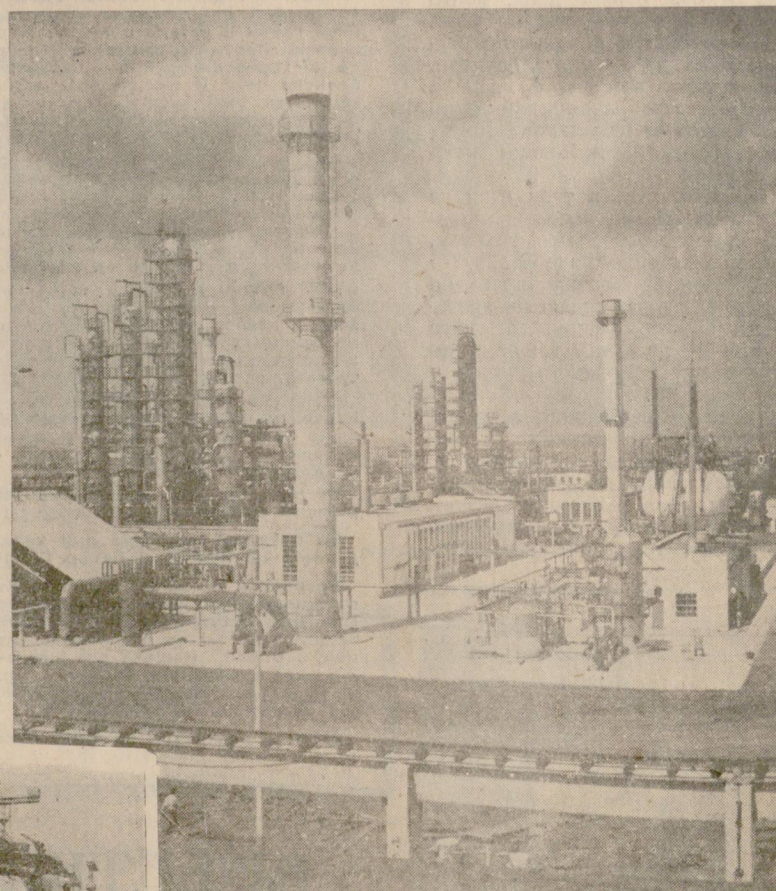
123 на сто изпълнение на годишния план за влогообраненията отчита ДСК — Г. Оряховица. В с. Стрелец изпълнението на годишния план е 310 на сто. Добри дял — 240, Писарево — 219, Виноград — 182 и др. Не говори ли и това за нарастващото благосъстояние на нашите кооператори?

Здравей, деветнайсегодишна Свобода! Деветнайсет пъти ти умножи щастието ни! А този път ще ни донесеш и радостта да посрещнем скъпи гости — прославените светски космонавти Валентина Терешкова и Валерий Биковски. Благодарим от сърце!

УКРЕПВАЙ, СЛЪНЧЕВА РОДИНО!

Голям дар за Девети септември е първата доменна пещ на Кремиковския металургичен комбинат, която влиза днес в действие. Да ни е честота! (Снимката долу).

И корпусите на Нефтопреработвателния завод край Бургас усилват празничната ни радост. (Снимката вдясно) Заводът започна преработката на нефт.

ВЕЛИКОТО ВРЕМЕ ражда велики хора. Всеки народ записва в аналите на своята история събития, които светят във вековете с блестяща звезда. В тъмнината на фашисткото нго проблесна звезда. Тя зове: „Не вечно е робството! НАРОДЪТ е вечно! Свободата е вечна! Тя трябва да се извоюва с пената на всичко“.

ПАРТИЯТА е тази сияйна звезда. Комунистите са нейните лъчи. Комунизмът е нейната цел. Трудът е нейното знаме. Платът в сърцата е нейното оръжие.

Планва борбата. Кървава дия остават борците. Своите чеда майките изпращат срещу смъртта, за да има щастие за всички.

Шурмът започва! 1923 година. В името на НАРОДА — фашизмът долу! За работническо-селска власт НАРОДЪТ встана. Встана и Търновският край.

Килифарево и Златарица, Мусина и Емен, Михалци и Калтинец, градове и села са пионери в борбата с фашизиращия свят. Звънят камбаните. Вят се червени знамена над общините — знамена на работническо-селската дружба. Начело са комунистите. Трифон Саралиев, Хараламби Стоянов, Васил Мавриков, Панайот Цвекев. Имена сълзи и златни!

Срещу встаниците настъпва мрачна вълна от до зъби въоръжени полиция и шипи-команди.

Първите паднаха в кърви.

В подземията на полицията и в гарнизонните арести са затворени стотици.

Но НАРОДЪТ е неустрашим. НАРОДЪТ е непобедим. Борбата продължава.

1941 година. Прицелът на фашистките главорези е родина на Ленин. Първото пролетарско отечество е в опасност. България също е жертва на чудовишно престъпление. Тя е продадена от Кобурга на хитлеристите.

Партията на българските комунисти вдига народа на крак. Започва най-великата епоха на нашата история, епоха, пламтаща с рубинените сърца на героите.

От Търновския край възкръсват заветите на нашите възрожденци. Техните потомци с жар се включват в борбата за сп-

сяването на България. Комунистите са първи: нелегални са членовете на окръжните комитети на БКП и РМС. Те слагат началото на партизанското движение в окръга през 1942 г. Наред с тях активно се включват в борбата земеделци, безпартийни.

Масова борба — масов героизъм! Редят се акция след акция. Селата Царски извор, Стражица, Теодосиево и Хаджидимитрово са свидетели на героизма и саможертвата на народните синове и дъщери.

На фашистките зверства народът отговаря по своему. Загиват десетки — заместват ги стотици.

Зверски е убит в полицията Бай Киро Конаров от с. Калтинец.

Последния куршум пращат във възторжените си чела Петър Ризов и д-р Върбан Генчев.

В бой с враговете загиват Деню Георгиев, Тодор Молдов, Димка Караванова, Илия Златев, Спирдон Карлузчиев, Георги Николов, Димитър Генков и десетки още.

След боя при Стражица заловените жертви, партизани и ятаци, без съд и присъда са изправени до колювете. За последен път те хвърлят поглед към свиданите български простори. За последен път заявяват безсмъртната песен на Ботев — „Тоз който падне в бой за свобода, той не умира!“

Пушечният залп прекъсва величавата песен на героите. Загиват честни, неопетнени, велики!

Разстреляха дядо Петко Грозданов, жена му и синовете му. Разстреляха Мария Иван, Никола и Петко Рускови. Разстрелваха народа, но не успяха да убият вярата му в победата. Изгаряха домовете, но не можаха да изгорят надеждата на народа за по-щастлив живот.

Велико време — велики жертви!

Поклоненията ще се учат от техния подвиг. Те ще помнят, че в името на БЪДАЩЕТО умираха най-добрите синове на България. В името на това бъдеще, което днес не строи. Затова не стихват днес песните за героите.

От всеки строеж и окичено с плод парче земя зове кръвта на падналите. Зове към нов велик подвиг, към трудов подвиг по пътя към комунизма.

Тодор ЕВТИМОВ

ЕДНА МАЛКА СТРАНИЧКА

Толкова години минаха оттогава, а тук сякаш нищо не се е променило. Ето я къщата, бодисана в жълто, с малко слънчево прустче отпред. И градинката с овошките дървчета, и дъхачите цветя.

Само хората като че ли са други. Къде ли е напетият здравеняк бай Илия, който по цели дни будуваше край къщата, а сутрин от тъмно бе пак на нивата, натиснаха здраво ралото в спечената земя? Къде е червистата и усмихната стрина Мария, която често възгизаше с набрашени ръце в вятра „да нагледа момчетата“ и бързаше да замеси нови хлябове?

Напетият дин на борба, кошмарите часове, прекарани в полицията, безутешната мъка по най-малкия и обичан син, са сложили тежък отпечатък.

Дядо Илия сега не се разделя с бастунчето, а баба Мария често притегля столчето до себе-седнина си, за да чуе по-добре думите, с треперливи ръце избърсва очите си с край на черната си забрадка и напрегнато се взира напред.

Но времето и старостта не са поспалила в забрава онези големи и безстрашни дела, които ставаша в това борческо село, тук в тази тъй обикновена бедна къща на селски труженник. Само дото паметта е изтрила подробностите, заличила е думите, казани за parola, заглушила е стъпките на дебнещи полиция.

— Ето, тук, в тази стая се събираша онези, които полицията търсеше под дърво и камък, — говори тихо дядо Илия. — Обикновено идваша един по един. Почувкаха леко на вратата и влизаха безшумно, като сенки. А аз оставах навън, до прозореца. Понякога така и осмивахме...

Като се показаша леко, за да прогони дразгавината в гласа си, дядо Илия продължи:

— А млади, напети мъже идваха у нас! Помниш ли, — обръща се той към жена си, — Гошо, Тодор, Цаката. Ми-

шо? Така се наричаха, с партизанските си имена. Като ги гледах събрани заедно, стръцето ми изтръпваше. Ами, ако ги открият? А как духаха гадните! Обикните особено зачестиха, когато синът ми Даню отиде партизанин. Спомянах си, веднаж полицията дойдоха в 2 часа след полунощ. Обърнаха цялата къща наопаки. Искане портрета на синя ми. А ние бяхме скрили всички негови снимки под покрива на къщата. Нищо не намериха. Млади, но опитни бяха партизаните. И след дълги заседания не оставяха следа зад себе си...

— А момчето ми го няма, — с дълбока въздишка и с невяждания от тъга очи проговори за пръв път баба Мария. — Фашистите го убиха. Ето неговия портрет, — и тя с нежност отгачи от стената снимка на хубав, млад човек, с усмихнати

очи. Понякога, записани от ритъма на новия живот, ние сякаш забравяме мъките, които преживяваха хората в нашата страна преди 19 години. В спокойните дни на мирния живот ни се струва, че всеки би могъл да припоти партизаните, да бди над техния кратък отход, сам да грабне оръжие против поробителите. Но така ли е? Трябваша само да си припомним чудовищните зверства на фашистите, опожарените къщи, скъпите жертви, цялото зло, което причини фашизмът на нашата Родина, за да оценим достойно героите.

А къщата на бай Илия Гайдаров от с. Долна Оряховица, в която в най-бурното и напрегнато време на сплотивителната борба е заседавал Окръжният комитет на Партията, е все същата, както и преди 19 години. Тук е и старият пенчик, който

тогава димеше през два-три дни, а после из двора се носеше приятният мирис на печен хляб. Дори и ластовиците не са забравили удобните места под стряхата. И тогава виеха гнездата си и сега се стрелкат весело навън и вътре. Обстановката в стаята се е запазила. Ето го разкритеното то желанно легло, на което понякога почиваха по двама-трима партизани наведнаж. Милци, скъпи реликви на онова тежко и героично време.

Само дото дото старите семейни снимки на стената са се повили нови на весели и немирни момчета. Това са внуците. Единият от тях тази година ще бъде вече инженер. А до старата къща, доплетена до северната й страна, израсна, нова с широки прозорци и слънчеви стайи. И улици е станала цитрока. Тя води направо към центъра на едно съвсем обновено село, скъпало много тайни за онова героично и велико време, което ни поднесе Свободата.

П. ДИМИТРОВА

За свободата и щастието на народа

ДИМИТЪР ЛАЗАРОВ излиза от затвора през 1944 година и остава само една седмица в къщи. Той възстановява връзките си с партийния и заедно с Марин Йорданов, по призива на Партията, минава в нелегалност, включва се в Горнооряховския партизански отряд „Еленска чета“. И тук Колосът е любимец на другите си. Участва във всички акции на четата. Най-често ходи при ятациите, събира храна за отряда, подготвя излизането на нови партизани.

Цялата чета, състояща се от 30 души, слиза един ден в с. Мердани. Партизаните блокират селото и нападат общината. Кметът и секретар-финансист се заключват в една стая и изкупуват. За голямо удивление на другите си и още повече на селяните Колосът с голи ръце се хваща за вратата и с цялата си мощ напирва. Тя започва да пръщи и след малко захвърля навътре, обезоръжава разтрепераните страхилицы. Партизаните изнасят архивата, в която са отбелязали непосилни данъци и нарядни списъци, и ги изгарят сред село. Думите падат право в сърцата — трогват, възбуждат.

Сред тълпата попадат няколко куршуми от с. Калтинец. Един от тях познава Колоса. На връщане се отбива в Горна Оряховица, за да съобщи в полицията. Така на полицията става известно, че Колосът е партизанин...

За последен път Димитър Лазаров навестява родното си огнище на 15 август 1944 г.

Но предател след два дни издава местонахождението на Колоса и Петър Панайотов.

Полицията се вдига на крак. Към нея се присъединяват Търновската жандармерия, войници и офицери от IV-ти противовъздушен полк и от легионите. Врагът се придвижва предпазливо към целта. Около къщата все повече и повече се събират вражески юрдоци, а вътре още нищо не подозират. Изведнъж честа пукотевца разтърсва привечерната тишина.

Двамата партизани не губят самообладание. Вре-

ме за мислене няма. Започва стрелба и от малката къща, станала сега крепост на двама смели революционери.

Все по-малка, обаче става възможността да се излезе от къщата, защото куршумите я опипват от всички страни. Има обаче прозорец, пред който се простират лозя. Нататък е най-малко рисковано, но благодарен изход едва ли е възможен! Партизаните търсят изход до последен дъх. Прозорецът е препрочен с желязо. Колосът ги хваща, отгъва ги и прави отвор, през който може да се провере човек. Остава да скочи, но той не забравя, че не е сам.

— Скачай, няма време за губене! — подканя той другаря си, уверен, че първият ще има по-голям шанс за спасение.

Всички в този момент мисли за спасението не на себе си, а на другаря си. Време за губене няма. Даскалът се хвърля през прозореца и си проправя път с оръжие в ръка.

Колосът продължава да поддържа огъня. След малко и той полетява, но един отсрочен куршум от шмайзер го похваля. И все пак това не е краят. Чрез лазене продължава да се изтегля. Полицията продължава да стрелят, но никой не смее да го преследва.

Настъпва хубава лятна вечер. Стрелбата затихва и бандата от забравени хора се оттегля. Смъртно ранен, Колосът усеща как изтича кръвта му. Там близо е родната му къща — в северозападния край на Горна Оряховица. На разстояние към 4 часа на 19 август 1944 г. отенка последен самият изстрел.

Така дойде краят на един млад, тонущо разцъфнал живот, помертуван без остатък за свободата и щастието на народ и Родина. Но делото на Димитър Лазаров Димитров (Колоса) ще живее вечно в сърцата на трудолюбивите хора. И никога не ще забрави саможертвата на верния народен син.

Йордан ПЕТРОВ

ВРЪСТНИЦИ НА ОБНОВЕНАТА РОДИНА

Мя. За делата и помислите им, за аржките мечти и пориви има безкрайни простори, наричани РОДИНА, има и бащински ласкава направляваща здрава ръка, наричана ПАРТИЯ!

Те крачат с възторжената, смега стъпка на младостта. Така тръгна по своя жизнен път една от хилядите.

В ноемврийската хладна нощ влакът отнасяше през билото на Балкана, далеч от светлинките на родното Самооволене, едно момиче с големи кестеняви очи. Това беше Пенка Михайлова, която само преди няколко месеца излезе за последен път през вратите на Първа гимназия в гр. В. Търново с диплом в ръка. Приснаха се като пилни училищните другари: кой продължи да учи, кой сам стана учител, други оставаха в кооперативните стопанства, отидоха във фабриките, а Пенка я влечаха машините. Очите й горяха, вгледани в тъмнината на нощта, и се

взираха да открият светлината на грамадна обект „Марипа Изток“. Грандиозната гледка се възправи пред момичето, ведно с новото утро, с бледото есенно слънце. Пенка беше присвилене мечти! Сега трибваше само труд — голям, упорит, неспоглъщащ. „Както татко се труди!“ — мислеше тя.

Постъпи в Електроденото на обект „Траяново-1“. Това беше през ноември 1962 година. Учителката й, опитната вече краковичка Санда Гърдева, се заговя с много любов да предава тънкости на своята чудна професия.

— Каква майсторка — краковичка ще ми станеш ти! — често Санда потупваше по младата си приятелка и гледаше как тя умело вече работи.

В оня ден, когато дойде влякът, набързо надписан от баща й, тя работеше самостоятелно. Старият железарник, инструменталистът от парното дело на гара Г. Оряховица — Михаил Вачев пишеше: „Пене,

знаеш ли какъв дворец се вдига до нашето локомотивно депо? Целият е в стъкла! Това е новото електродено. Казват, че трябва да и краковички...“

Колкото и да беше свикнала Пенка с големи обекти, колкото и да обичаше другарите си и милата кака Санда, нещо затрептя у нея като прочете тези думи.

На 6 юли тази година тя дойде като пълновластен стопанин в новото депо. Стана краковичка. Сега често се усмихва от кабината на крана. Издигната нейде високо, високо до стълбищата покрив. Малкит й ръце смело командуват, а във въздуха ползат огледални, големите стоманени тела на релси, на части от електровози.

Така минава трудовият ден. А вечер в тишината на селските улички е така хубаво, гошеми стари приятели, да го ворши с тях за всичко, всичко което изпълва живота ти, да мечтаеш просто на глас, че искаш да учиш, да свършиш тех-

никум, за да може по-властно да боравиш с машините, за да не бъдат те вече никога загадка за теб.

ДОКАТО ВЪВ виедния и студ през тази тежка зима Пенка държеше ръка на стоманения лост, Маргарита Хаджиджиева, нейната връстница от село, приятелка по чин, вървеше всеки ден по стръмната пътека към училището в село Боричици. Още със свършването на един десетоклас Маргарита отиде в окръжния отдел „Провесета“ — В. Търново и каза, че иска да бъде учителка. Съобщиха й, че я назначават в Сливенския окръг. Маргарита тръгна без да се колебае: отначало с влак, после с рейс, локато най-тежко се озова в сърцето на Балкана. Порази я тишината и величното на планината. Селото — тоя бяха купчинки къщи, развърлани по всеки хребет. Нощем тук звездите светят като че по-ярко, може би, защото зад

прозорците все още не е внесена светлината на електричество. Маргарита не се уплаши в първите дни, не се уплаши и в суровата зима. Тя заживя с любовта към тези изпечени малчугани-планинци, към техните майки и бащи. А те я награждаваха за всичко с ласкавото име: „Учителката!“

УЧИТЕЛКАТА! — така наричаха тази година и Маргаритината приятелка Елена Монова от Ново село. Често, докато бяха сами ученички, те двете си мечтаха за бъдещето. Маргарита през миналия септември пое към Балкана, а Елена към плодородната ширца земя край Дунав. Тя стана учителка в село Ореш Дедем учеше децата, вечер учеше тя. Книгите я приближаваха все повече до грамадния свет.

Сега Елена е обхваната от радостен трепет. Студентската чиния на първокурсничка по химия в Софийския държавен университет е вече в ръцете й. След пет години Елена пак ще влезе в училище. Може би ще е в Балкана или край Дунав — това не е важно. — Ще учи делата по химия.

Бъдещето е в тази наука! — изтържено говори тя отсга.

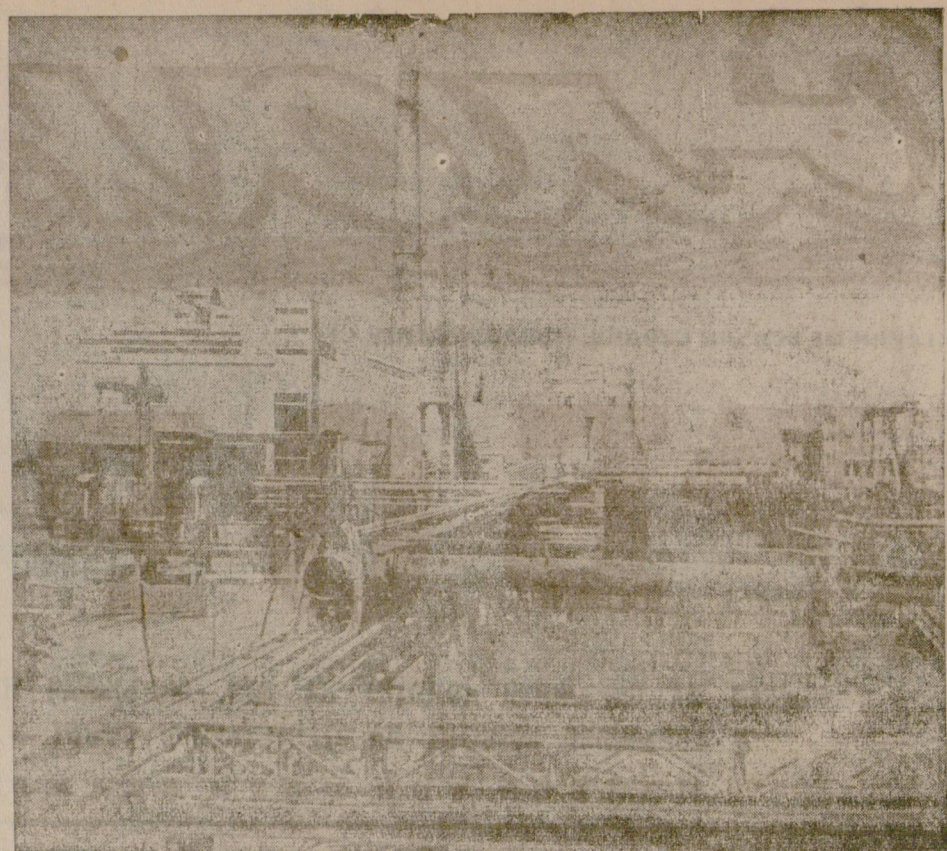
ДЕВЕТАДЕСЕТГОДИШНИТЕ вече са избрли своя път и по него крачат уверено: Ето! Атанаска Иванова от село Самооволене ще стане лекарка, Марипка Караванова ще завърши Педагогически институт за начални учители във В. Търново.

Пенка често се вглежда с тях. Говорят, спомнят си И тези спомени не са нищо друго, освен една преченка на постигнатите мечти.

„Къде ли са сега момчетата?“ — често мислят девойките. А Георги и Митко и още много, много нато тях са може би на граничната часта стегнати, във войнския шинел. Те са пазители на Родната в тези дни.

Това са те, деветнадесетгодишните — учат, строят и раснат и крепнат заедно с тебе, Родино. Те, връстниците на твоето щастие и мирен възход, с твоя поглед гледат напред в самс напред.

ВА ПОРДАНОВА

И НИКНАТ ВЪВ СВОБОДНАТА РОДИНА ЗАВОД ПОДИР ЗАВОД...

ДЕЛАТА НА 365 ДНИ

ТОВА БЕШЕ през есента на 1945 година. Денят бе напрежен и неприветлив. Ръмене ноемврийски дъжд. Но въпреки дошото време площадът пред Народния театър бе изпълнен с десетки хиляди хора. Трудова София бе дошла да чуе словото на Георги Димитров. Великият син на Българския народ се бе върнал от Съветския съюз и свеа говореше на столичани. Застанал на импровизираната трибуна, той произнасяше своите пламенни слова, черташе нов път. Тоя път бе труден, но единствено по правилен.

— Новото име на живота, — казваше Димитров, — отсега нататък ще бъде труд!

И въздигнал над множеството своя покоряващ глас, той разнавяше мислата си: „Защото за 15—20 години ние трябва да извършим онова, което друните народи са постигнали за 100 години!“

Притаило дъх, множеството слушаше смелите слова. Над площада се таше тишина. Дъждът барабанеше по чадирите, мокреше главите, лицата, а около старата ринице от бомбардировките. Разрушеница гладка и измръзнала бе София през тези години, а у изтерзаните хора думите на Димитров вливаха надежда.

От този октомврийски ден изминаха само 18 години и думите на Димитров се осъществиха. Наомирата бяха и най-сметите мечти. Нашата родина днес се равнява с най-напредналите страни в света. Сега ние мерим своя ръст не с години, а с месеци, с дни.

Само 365 дни минаха от минологодишния Девети септември, а ето днес народът-творец, който посрещне празника с нови грандиозни дела. Нови, могъщи жалони бележат непрекъснатия стопански и културен възход на нашата Родина по устремния път към комунизма. В строя на нашия градивен живот влязоха десетки нови заводи-сиканти, язовири, електрически централи.

Неотдавна — през юли — в Старозагорското поле задимяха комините на Азотно-торовия завод — един от най-големите заводи от този род на Балканския полуостров. Завершил бе и азела в експлоатация Одринския завод за електроенергия. На 7 септември ще бъде запалена и първата долен на пещ на комбината. Най-голямата досега у нас, най-свършената — 1033 куб. м, амплитет.

ха корпусите на първия български завод за хартия. А в Търново вече работи новият завод за малки радиоприемници. Скоро на пазара ще се появят и наши, български транзистори.

На Черноморското крайбрежие, близо до Бургас, започна да работи новия пристанище. Тук всеки ден спират петролоносачи. Те идват от Съветския съюз, разтоварват своето черно злато и то по 17-километрова нефтопровод потича към първия наш нефтопереработвателен завод. В него се преработва и нашият нефт, който блика от недрата на българската земя край Тюленово.

Сега се завирява един от най-новите и най-модерните язовири у нас около Кърджали. Това е първият български язовир с кръгла стена. Той е само едно звено от голямата енергийна система, която по течението на река Арда и притоците й ще обхване със своите язовири, канали, тунели и виеове целия наш орошен рудодобивен център — Родопите и ще му дава светлина и енергия.

Но само това ли бе извършено?

Започва да действа и гигантът на нашето социалистическо строителство — Кремиковският металургичен комбинат. Заводът за строителни конструкции и Ремонтномеханичният завод вече влязоха в строя и дават своята продукция. А какви са мащабите на строителството тук може да се съди по следния факт: Ремонтномеханическият завод, който е само частича от огромния металургичен комбинат, е по-голям, отколкото Коларовградския машиностроителен завод!

През април бе пусната първата, през юли втората, а в навечерието на Девети септември и третата турбина на ТЕЦ Кремиковци. Кремиковци даде и първия кокс на Родината. Тия дни започна да действа първата коксохимическа батерия в България. На 7 септември ще бъде запалена и първата долен на пещ на комбината. Най-голямата досега у нас, най-свършената — 1033 куб. м, амплитет.

Огромни са успехите и на

нашето селско стопанство. По 365-те дни не отбелязва само нашия материален, стопанско-индустриален възход. Всеки един от тях бе и ден от календара на културните ни завоевания — във всички области на духовното творчество. Много и много са изявието на това творчество. То тъй се плете в нашия бит, че става неосвоима част, наше ежедневие.

По театралните сцени в страната се родиха за живот десетки нови спектакли. И не на последно място бяха спектаклите на българските песни. В тях театралните колективи и артистите се стреляха да отразят по пълно борбата на народа за свобода, да покажат дълбоките промени, станали в съзнанието на хората, в техния бит и морал. Изключително събитие в живота на българския театър бе гостуването на Софийския народен театър „Иван Вазов“ в Съветския съюз.

Две големи исторически дати обогатиха с величието си нашия културен живот. С голяма тържественост в цялата страна бяха чествувани 1100-годишнината от създаването на славянската писменост и българската култура и 200-годишнината от написването на Писмевата „История славяно-българска“.

Изключително музикално събитие от международен мащаб беше провеждането в София на Втория международен конкурс за млади оперни певци. В него участваха 73 певци от 25 страни.

Във Варна се състоя Фестивалът на българския филм. В навечерието на Девети септември в Националната художествена галерия в София бе открита изложбата „Съкровища на българските музеи“. Това е едната изложба, която в галерия Шарпанте възврати Париж.

Тази изложба, както и националната изложба „Българският социализъм“, открита през август в Москва, говорят за гигантския устрем на един свободен народ — строител и творец.

Михаил ШАКЛЕ

ТЕ КРАЧАТ с възторжена стъпка на деветнадесетгодишните и си приличат като близници с нашата обновена зе-

НА БДИТЕЛЕН ПОСТ ЗА ВЕЛИКОТО ДЕЛО

НА 10 СЕПТЕМВРИ органите на МВР пазят бойния си рожден ден. Създадени по инициатива и под прякото ръководство на Партията, те вече 19 години стоят будно на своя пост, зорко пазят великите завоевания на социалистическата революция, бдят за реда и законността в страната.

От началото на своята дейност органите на МВР водят активна, напълно самостоятелна борба против империалистическите разузнавания и тяхната агентура у нас, против оцеляването от бившите експлоататорски класи, разкрити и обезвреждани редовно и групно, преследвани не един път за криминална и стопанска престъпност.

В борбата срещу врага служебните на МВР, учейки се от славните светски чекисти, както и от своя собствен опит, израснаха и възмъжаха, повишиха квалификацията и бойното си майсторство. Върху гърдите на много от тях блестят ордени и медали, с които Народната власт ги е удостоила за героизма и мъжеството им в борбата с престъпността и класовия враг.

Коренен прелом в стила и метода на работата на органите на МВР настъпи след Априлския и Ноемврийския пленуми на ЦК на БКП и особено след историческия VIII конгрес на Партията. Създадените условия позволиха да се насочат главните усилия против действителните врагове на нашия народ, срещу агентите и шпионите на империализма, криминалните и стопанските престъпници, редиците хулигани и други вредители. Сега, когато морално-политическото единство на народа укрепва ежедневно, главната насока в работата на органите на МВР е насочена против външния враг и неговата вътрешна агентура.

В борбата срещу престъпността органите на МВР разгръщат широка профилактична и възпитателна работа сред трудещите се, ръководейки се от великата цел на Комунистическата партия, че у нас всичко се върши за човека и в името на човека. Целта е да се отклонят някои хора с престъпни наклонности от неправилния път, да им се помогне да станат активни строители на социализма.

Това, обаче, в никакъв случай не означава, че органите на МВР ще трябва да се пририяват с рецидивистите, мошениците, крадците, хулиганите. Към тях се прилага цялата строгост на закона и е необходимо навсякъде да се създава обстановка на нетърпимост от всички трудещи се срещу всякакви противобюджетни прояви; срещу тях трябва да се възбуди народният гняв.

В навечерието на своя празник органите на МВР отпразнват най-сърдечна благодарност към всички граждани, които проявяват висока бдителност, себеприношение и патриотизъм и им помагат в борбата срещу враждебно-престъпни елементи.

В цялата своя дейност работниците и служебните на МВР се ръководят изключително от решенията и указанията на ЦК на БКП, от интересите на народа. Те са готови при всички условия, при всякакви обстоятелства, със своята бдителност, да изпълняват поставените задачи.

Своя боен празник служебните и работниците от МВР чествуват в обстановка на всеобща радост и отдават всичките си сили, жар и енергия за по-скорошното изграждане на материално-техническата база на социализма.

полковник МАРИНОВ

зам. н-к на Окръжното управление на МВР

АЗ НЕ МОГА да говоря само за себе си и, вероятно, никога не би сторил това. Ние можем да разказваме за нашия дружен и радостен живот, за добрия колектив и новото отношение към труда, който парят в нашето злато, изобилно златието, злато за комунистически труд.

Резултат на всичко това са нашите селскостопански успехи. Ето, запланиваният добив от дини надминахме. Радваме се резултатите от трините ни по лука — вместо 1300 кг от декар ние извадихме по 2250 кг. Сега всичките ни сили са мобилизирани за бране на грозде за износ. Стремим се 80 на сто от производствения „Волгар“ да предадем като екстра качество. В резултат на това златото ще получи допълнително възнаграждение от 350 лева. Това не ще попречи да отделим внимание и за прибиране на гроздето, предназначено за прехрана.

В усилените дни на работа жените от златото не престават да четат да се учат, да обогатяват своята култура.

Дружини сме ний, дружини са целите ни семействата. Често в златото обичаме да говорим за бъдещето и тогава непременно се обръщаме с поглед към децата. Нашият труд — моят, и на другарите ми — е труд, посветен на щастливото бъдеще на нашата дедина, на нашата държава, краищата към възход Родина.

Минка Тр. ИВАНОВА

златокопачка на шесто злато от първа бригада в П. Тръмбеш

МЛАДОСТТА НА В. ТЪРНОВО

В СЯКА ГОДИНА ние чествуваме 9 Септември като най-голям национален празник. Но годишнината, която празнуваме сега, е още по-възбуждаща и радостна. Тя е озабеляваща от историческите решения на Осмия конгрес на Българската комунистическа партия, която начерта величествените перспективи за развитието на нашата страна.

Историята измерва с годините възрастта на човечеството, на народите. Това са обикновени числа, достигнали хиляди. В техния низ двузначното число 19 е незначително. Но за нас то има голямо съдържание. Това са годините на нашата национална младост, изпълнена с напиреща сила, с раждащо напрежение, с творчество, със строителна романтика.

КАТО ЦЕНТЪР на един

от големите окръзи в страната В. Търново отразява всички характерни особености на социалистическото строителство.

Успешно изпълнение на стопанските планове през всяка година, усъвършенстване на партияното и стопанското ръководство на промишлеността, търговията, транспорта, на политическия и културния живот и сплотяване на трудещите се от града около Комунистическата партия — такава е накратко съдържанието на този период от развитието на града.

С всяка измината година В. Търново все повече се развива като промишлен град. През 1957 год. промишлената продукция възлизаше на 20 800 х. лв., а през тази година е планирана 57 700 х. лв., като само за първото шестмесечие на годината е произведена продукция за 38 700 х. лв.

Основните промишлено-производствени фондове на предприятията в града са се увеличили от 3 100 х. лв. през 1958 г. на 16 200 х. лв. през 1962 г. Построиха се съвсем нови предприятия: завод за малки радиоприемници, дървообработващо предприятие за паркет, фурнир, и шперплат, нова модерна млекоцентра и др. Развихриха се ДИП „Тр. Саралиев“ в процес на доизграждане са ДТК „В. Марков“, ДИП „Балкан“. Към Завода за малки радиоприемници се присъедини като цех предприятото за електроабла на гара Соколов. Значително се развихриха със средства по линията на „нова техника“ Месоконбинатът, ДИП „Първи май“, Промкомбинатът „ТК „Метал“ и др. Капиталовложението от 2700 х. лв. през 1962 г. нарастна на 3 900 х. лв. през тази.

Съгласно проекта-плана за 1964 год. се предвижда капиталовложението да нарастне на 5 600 х. лв. Предвидени са средства за по-нататъшното разширяване на ДТК „В. Марков“, ДИП „Балкан“, Месоконбината, държавните индустриални предприятия „Победа“, „В. Коларов“, „В. Левски“ и др. Предвижда се през следващата година строеж на нов завод за материали към медицинската промишленост, на хлебозавод, по-нататъшно разширяване на Висшия педагогически институт „Братя Кирил и Методий“, представителен хотел

и др. Съгласно Директивите за развитие на народното стопанство, предстои изграждането на завод за производство на големи радиоприемници и телевизори.

С бързи темпове се развива търговията. Стокооборотът през 1958 год. в града възлезе на 10 700 х. лв., а през 1963 год. ще бъде 23 400 х. лв. Друг вид — по-хубав и привлеклив придобиха магазините в града.

С подчертано бързи темпове през изтеклия период се развива жилищното строителство.

В резултат на увеличаване производителността на труда и снижаване себестойността на продукцията бяха укрепена и увеличена рентабилността на промишлеността в града. Успешно се изпълняват плановете по печалбата и другите качествени показатели.

Успоредно с увеличаване производителността, в града расте броят на работническата класа. Така, например, от 3946 души през 1958 г. броят на заетите в промишлеността през тази година достигна 5480.

Движението за комунистически труд бележи големи успехи. В него са включени 340 бригади с 4934 участници, 61 бригади с 844 участници вече носят високо качество „Бригада за комунистически труд“. В движението за комунистически труд се включиха и 19 сменя, 48 цеха и целите колективи на предприятия „Победа“ и „В. Марков“. А ловешкото движение е придобило масов характер.

Най-голямото, най-ценното от създаването през годините на народната власт, са израсналите нови хора, носещи в себе си комунистическите добродетели. С всеки изминат ден растат редиците на първенците в нашите работнически колективи. Председателя Мара Тарасенкова и първенката Роза Манолова от „В. Марков“, Иван Колев, Сава Георгиев от ДИП „Първи май“, Стойко Боцев, Георги Бонев, от

Предпразничният успех на комсомолката Роза Манолова от предния цех на ДТК „В. Марков“ — В. Търново е 121,2 на сто изпълнение на трудовата норма и 99,2 процента първо качество.

Строителния район, Поля Иванова, Мемине Тимирова от ДИП „В. Коларов“, Койчо Койчев, Недялко Стоинов от ДИП „Победа“ и още много, много други знатни хора на труда, славит града.

И в културно отношение градът се развива с бързи темпове. Голям дар за трудещите се е откритият Висш педагогически институт „Братя Кирил и Методий“, който от 15 септември започва редовни учебни занятия.

СТАКОВИ УСПЕХИ и завоевания ще манифестират трудещите се от гр. В. Търново на своя светъл празник, Празника на свободата. В този ден те още веднъж ще отпразнят благодарност и признателност към БКП, към великия Съветски съюз, към славната Партия на Ленин, която ни помогна толкова много за развитието на нашата страна, които последователно отстояват делото на мира, разсейват облаците на войната и правят нашия детосептемврийски празник по-радостен и по-щастлив.

Д. ПЕТРОВ
секретар на Градския комитет на БКП — В. Търново

МИРНИ БОЙЦИ

от с. Самоводене бе разкрита и обезвреждана от него. Изработил си още от граничарските дни тънка наблюдателност и усет, край него не може да мине моторист с чужд мотор, без да бъде забелязан, а кражбата предотвратена.

Пастъря есенната нощ. Закъснели граждани бързат да се приберат. Младежите опустяват. Остават само милиционерите. Те са на своя мирен, но боен пост. Сред тях е и старши сержант Начо Георгиев носител на значката на МВР, бди за строгото спазване на социалистическата законност, за спокойствието и реда в нашия град.

НА ТЪРНОВСКАТА пътническо-автомобилна винаги е оживено. Кооператори, работници и служители по стотици на ден се отправят във всички посоки. И по още толкова пристигат. Всеки гражданин-пътник пътува със своите мисли, грижи и радости.

Но до преди няколко години, често явление бяха кражбите. Изчезваха чанти и портмонета. Пътници биваха осакатявани от пияни бездълници. Тогава Окръжното управление на Народната милиция изпрати тук за постови милиционери на обществения ред старшина Иван Петров Боянов.

Комунистът Иван Боянов поствла в редовите на Народната милиция още през 1946 г. До днес той изпълнява своите служебни обязанности безупречно и образцово и е пример и за останалите.

Едва ли има гражданин-пътник, на когото старшината да не е направила впечатление със своята опрятност, вежливост и човешки обоняски. Той посреща лете прамички от дългия път и зиме със заледени прозорци рейсове. Поддържа ръка на възрастни, помага да се

смакнат малките деца. А когато слезе и последният пътник проверява всяка седалка, всеки багажник. Всичко забравено и изпуснато прибира и предава на съхранение, докато се върне на притежателите.

Старшина Иван Боянов е бдителен и общителен човек. Тези качества са му помагали да предотврати и разкрие кражбите по рейсове и на автостанцията. Той буквално „предчувства“ къде може да се случи нещо и там насочва вниманието си, предупреждава.

— Дядо, пази си джебчето — предупрежда той един старец, пътуващ за Килифарево.

— Аз ли? — Е-е, толкова години пътувам!

Когато слеза в селото си, пътникът разбрал, че има измъкнато нещо от джеба му. Чак от Силистра бяха пристигнали изпечени джебчици. И тях обезвреди комунистът Иван Боянов.

Той с цялото си сърце се е отдал на своята служба. Винаги идва с часове преди определеното време, остава с часове след него. Даже, когато не е дежурен, пак „манинава“.

Такъв е старшина Иван Боянов.

ЧЕСТО ние, улисени в трудовото напрежение и ежедневие, малко спираме вниманието си върху мирните бойци, които бдят за нашето спокойствие. Или ги търсим само, когато имаме нужда, а те денонощно бдят на своя боен пост.

Затова в навечерието на нашия празник, другари, вместе честито — нашето сърдечно благодарим!

М. МАНОЛОВ

СВОБОДНА И ГОРДА

1933 г. е една от паметните години в моя живот. На 22 април излязох от последния си изпит. След много безсънни нощи на черпачките и кините, след много изплатени лещи, аз напуснах светлите аудитории на Математико-електротехническия институт в София вече не като студент, а като инженер по специалността електрооборудване.

Само след месец два трябваше да поема пътя към В. Търновски окръг. Според разпределението за младите специалисти, ме изпращаха в новостроящия се завод за автоматични теглилки в гр. Лясковец.

На 1 юли започнах работа. Впечатлението ми са прекараси. На тази богата и плодородна земя, сред отрупаните с плод лозя равете едно модерно и красиво предприятие, представляващо интерес, както с характера на производството си, така и с обзавеждането си.

Особено съм щастлив, че аз — младата специалност, и при това жена, бях посрещната от колектива като равна и имам възможност да работя като равна със своите колеги.

Аз съм родена и живяла досега в София. Не мога, обаче, да не кажа възхищението си от прекрасния Търновски край, където с радост за първи път влагам своя труд и умение на специалист.

Виктория ДИМИТРОВА
инженер в Завода за автоматични теглилки гр. Лясковец

ЗНАТНИ ХОРА ОТ СВИЦОВ

ВАСИЛ ВЪРБАНОВ
от ДЗС „Совата“ изобретател на широкозахватна лозопръскача. Носител на ордена „Георги Димитров“.

РАДКА МИТРОЕВА
от стерилизационния цех на ДТК „Република“. Тя е една от най-опитните затварачки.

ПЕТЪР КЮРЧЕВ — строител има златни ръце. За благодарност Родната окопни гърдите му с „Народен орден на труда“ — златен.

ТОДОР АНГЕЛОВ работи в паровата станция на ДТК „Република“. Удостоен е със звание „Най-добър в професията“.

НИКОЛАЙ АСАНОВ И ЮРИЙ СТУРИЦО

ЯН ТЪРНО МОРЕ

РОМАН, НАПИСАН ПО СЛЕДИТЕ НА ДЕЙСТВИТЕЛНИ СЪБИТИЯ

Улични продавачи и благообразни просяци рекламираха: едините — своите стоки, другите — своите осакатявания; „продавачите на щастие“ — амбулантни търговци с множество всякакви лотарийни билети — подвикваха „щастивите номера“; в „живите“ витрини на кафенетата бавно се разсъбличаха под погледите на минувачите красиви девойки, — ли всичко това беше еднакво аляко, шумно, безчувствено, сякаш истинският живот е изчезнал в негледаност и е останала само пинята и утайката.

Но и Лидумс трябваха да изглеждат също така безчувствени, жесток, спокоен, защото кой можеше да каже дали не го следят точно оня благообразен и поглед на вид господин, който много често се спира при осветените витрини, разглежда в тях нещо и продължава своя бавен път чак след като Лидумс се изправил с него; дали именно след него не върви така дълго празното такси, шофьорът на което и не забелязва възникната ръка на минувача и не слуша огулнителната свирка на някакъв американски сержант, комуто се искаше да се повози с

Театърът беше беден и гол, певците безгласни, златата почти празна. Само около мястото на Лидумс всички кресла се оказваха заети, значи, не го оставят без наблюдение, не надгледват не знаят положението на работите в театъра, иначе те биха разместили своите наблюдатели и разминатили на тази празна зала.

Струнната на следващия ден Лидумс, Вилкс и гребците от лодката, съпроводени от Малкия Джон, тръгнаха на две леки коли за аеродрума. След тази следваха камон, напълнен с всякакви сандвичи и куфари. От замаяването, димеше, най-доволен беше Вилкс. Едва напуснали Хамбург, той очаква около вратата на колата разпачата бутлика коняк, към която се придържаше през целия път.

16

ОКОЛО ДВА ЧАСА след обед колите приближиха военния аеродром на английската окупационна армия. Малкият Джон предупреди, че отлитането е определено между два и три, и посъветва да не се излиза от машините, да не се показват пред очите на военните. Сам той отиде в служебното здание.

Вилкс се хвана за бутликата

последен път, отвори прозореца и захвърли празния съд в храстите. Той беше вече изрядно пиян, дишаше тежко и жарко. Лидумс се отпусна на облегалката и каза:

— Отохко ми краката. Време е да се поразходим!

— Няма да ни пуснат — злобно отвърна Вилкс. — В горите на Латвия ние бяхме господари, а тук ще се наложи да търпим не само това! — и изведнъж се нахвърли на полияния се някъде от страни Малък Джон: — Скоро ли ще възнесете на небесата?

Малкият Джон се смучи: — Неприятно задържахте Няма запасни списътелни жидетки и надувени лодки. А без тях предплатното е пътнически британски канал не се разрешава!

Вилкс побесня.

— Божийниче! — викаше той. — Ако ние с вашия ред бихте се опитали да работите в Латвия, още на другия ден ще ви приберат в Чехи! Какво си мислите тук? За какво? В собствената си армия не можете да въдворите ред, а се каните да командувате свет!

Лидумс качеше, какво ще стане по-нататък. Обаче Джон виднотно се отдалечи от колата, по-

старайки само никога да не излиза и отново изчезна. Утихналост Вилкс, тежко дишайки, завря личето си в ъгъла на колата и замре.

В пълно мълчание те проследяха още около два часа и чак в слънчевото се появи Малкият Джон и каза, че могат да излязат към самолета.

Този уморителен път завърши късно вечерта на военен аеродром в Англия. Но и там не им дадох нито да отхвърлят, нито да хванат, нито да се огледат, настаняха ги в коли и ги подкараха по-нататък, сега вече в Лондон.

Те минаха покрайнините, последва и излязоха в някакъв старинен район. Там най-сетне малкият се спряха, и изрядно измъчените пътници излязоха. Лидумс прочете табелката на старинния двуетажен дом: „111, Олд Черч стрит, Лондон“. Гий като го доведоха тук заедно с гребците и Вилкс, той разбра, че англичаните са решени да го настанят в една от своите разузнавателни школи.

Занието, в което се помещава, е „Балтийската разузнавателна школа“, с нищо не се отличаваше от съседните къщи. Районът Челси винаги се е считал за обиталище на хора от средната класа, а през последните години тук проникнаха и чужденци — всевъзможни емигранти, като пошеи от ималияни и свършници с биеди. Поради това прибавителните живущи в зданието на школата, не предизвикваха особено любопит-

ство у съседите, което, вижда се, напълно допадаше на Маккибин и на другото началство на разузнаването.

Първите дни Лидумс посвети на запознанството си с дома и неговите обитатели. Домът беше триетажен, с избени помещения за кухненската прислуга и с тавански — за лакеите, с една голяма зала в бележата, където някога са се устроявали, по всяка вероятност, малки балове, на които провинциални девичи са се опитвали да си уловят женихи, — така трябваха да изглеждат това по времето на Дикенс.

Сега в избеното помещение живееше преподавателят по радиоло, то англичанинът Джордж с жена си, човек, фанатично влюбен в своята професия и още повече — в жена си, красива блонетка, която както се вижда, беше равнодушна към своя мъж и постоянно флиртуваше с „романтичните“ обитатели на школата. Джордж страшно се съзлеше и на уроците по радиоло преследваше поредния „избраник“ на своята любвеобилна съпруга до семя изпотяване, стремежи се при това да докаже, че ученикът е неспособен и трябва да бъде отчислен от школата.

Първият етаж беше зает от кухнята и столовата, в която учениците от школата се срещаша три четири пъти на ден.

На втория етаж се помещаваха командантът на школата мистер Флауер и неговата съпруга. От тези хора зависеше целият ред на

живота, а така също и държането на учениците, тъй като Флауер, независимо от привидната му доброта и широта на натурата, позволяваша му да се присъедини към всеки ученик, намислил „да се проветри“, неуклонно докладваше за всяка таква „претърпяване“ на началството.

Мисис Флауер съблюдаваше традициите на школата, грижеше се за храната и пиетето, ренувираще съпруга си от попитите му похождения, тъй като за това, че бог не й дал деца, много се молеше, а освен това работеше като продавачка в съседната зеленчукова лавка. Тя беше много слаба, неспособна и зла, и учениците справяли се боях от нея.

Впрочем, поетите върху себе си задълженията изпълняваха достатъчно добросъвестно и икономисаха от храната, която приготвяше с помощта на три възрастни жени.

Еди Флауер, покрай грижите за нравствените и моралния облик на учениците и наблюдението за реда в школата, работеше още като шофьор в полския отдел на английското разузнаване. Това му позволяваше да има някакви любовни връзки настрана, което не можеше да не являе върху характера на мисис Флауер.

(Следва)

В. БОРБА

стр. 3, бр. 108, 109, 7, IX, 63 г.

ЗАВОД. Обширен и прекрасен парк. Цвета, деца, Ухание и весел глъч. На пейка седнал е работник стар — с усмивка — във очите светъл глъч — отпразил взор към стадиона. Под звуците на акордеона, младежи и девойки с песни, възторжени, и бойки, и чудесни, огласит радостно простора. Старикът знае всички хора — и старите, и младите, децата — и болките им ранниши вез сърцата, тревогите, борбите и делата.

Тук беше тежко робство до Девети — тъга и създи, болка и несрети: жесток и алчен господар със злато на чужди гръб живееше богато. А хилядите, угнетени и неукни, при много тежък труд и злополуки, в мизерията тлеха без радост — мизерията тъй оставаша сакани. Старикът, спомнил трудната си младост, попиша се неволно по ръката — три пръста липсваха оттам.

Как тежко бе в ония времена тогава!

Под знамето на Партията здрава крепка вярата, растеше сила неправдите във битките надвила.

Със колко радост, песни и възторзи днес пълни са заводските чертози! — Без оня тежък труд и черен, без страшния тормоз безмерен. Сега във обновения завод със копчета и ръчки, и със знания, насочват пара, ток и сладък сок. Във радостни възпоменания заслужилите майстори се усмихна: „Да! Така е леко!“ — и притихна.

И пак замисли се за новото: басейна, поликлиниката, клубо, широкия екран в киното, и стола, и каква ли не услуга. „И хората ни станаха по-дружни!“ Старикът си припомни най-различни случаи — и прости, и тинични: за стълбовете златни на завода, за синовете скромни на народа, за хората за новите черти, за силата на светлите мечти.

ЗЛАТНИТЕ СТЪЛБОВЕ

Трифон Унгаров

Иван Панов

Колю Ганчев

Кирил Манолов

ТЕ СА ЖИВАТА ИСТОРИЯ на завода. Не години, а десетилетия наред са влагали труда и силите си тука. Има ги във всяка фабрика и цех.

КОГАТО преди 31 години Трифон Унгаров влезе за първия работен ден в Захаровата фабрика, беше младеж. 31 години от живота си той прекара сред захароварите. Това е цяла епоха — не, две епохи! През едната имаше господар — надменен чужденец, който ограбваше труда на хиляди хора, който не се интересуваше, че само след година буйните младежки коси почват да сребреят, а бръчките пишат по лицето летописа на бедния живот. Другата епоха започна с изгонването на капиталиста. Трифон Унгаров до бре помни всичко. Тогава той и другарите му станаха господари на своя труд. Сега е ръководител на бригадата от 14 души, която упорито воюва за званieto „Бригада за комунистически труд“.

— Бригадата, укрепва, — говори механикът на цех „Рафинерия“ Кочемидов, — няма вече спорове, недоразумения, казми... Колективът кове хората, изисква от тях, а сред него, унгаров, е бригадирът Трифон Унгаров.

ЕДИН пълничък, мургав човек енергично крачи към Спиритната фабрика. Това е Иван Панов, 28 години той ежедневно минава по този път. Сега Иван е опитен шлосер. Често при разговор с момчетата от бригадата той разказва как се е учил на шлосерство:

— Като дойдох тука, имаше един майстор — Казимир. Започне ли да прави нещо, ще се крие да не гледаме. А къде ти смелост да го питаш? Ами все така гледахме от страни — с едно око да доловим кое как прави той.

Заговя, може би, сега Иван Панов е толкова голям приятел с младите.

— Учете се! Учете се! Заводът иска стопани! — често ги подканя той.

Десетте души от бригадата действително растат като добри стопани. Вече втора година отделят те от железните отпадъци, подходящото и го ползват за работа. От това през 1962 година икономисаха 6200 лева, а тази година досега икономията им са 4076 лева.

В СПИРТНАТА ФАБРИКА до новата модерна апаратура за възледувание, през роя от искри на окиснените са застанали двама души. Единият е младежът Петър Панов, а другият — неговият учител Колю Ганчев, който 37 години вече държи окиснена. Пенсионира се Колю преди две години и още първия ден разбра, че не може без завода без окиснена без другарите. Върна се при тях радостен.

— Ще поработя, докато завърши синът — да стане лекар. — каза с усмивка той, но зад това обяснение не можеше да се скрие истинската причина за завръщането му в завода.

И КОМУНИСТЪТ Кирил Манолов е с богат жизнен път и дейност. Сега е заместник началник на Ремонтно-механичния цех. 32 години работи в завода. В негово лице цехът има грижлив стопанин и як стълб. Един от прокументите майстори-монтери по ремонта на парните котли в окръга, струга със златни ръце, майстор-за

харовар — „кюшелия камък“, както го наричат в завода. Чет нямат неговите ученици. Той се гордее със стругарите Иван Цонков, Цончо Песаров, Димо Братованов, със захаровария-манипулатор Марин Караванов. И всички го обичат и уважават.

Георги Дачев

ПЕНСИОНЕРЪТ Георги Ангелов Дачев работи в завода 37 години. Преди няколко месеца почина жена му. Загубата се отрази зле върху здравето на стария майстор. Настъпи новата захароварна кампания. Фабриката достигна своя капацитет. Но работата в сушарната за брикети от цвеклови резанки не спореше — с големи усилия едва достигнаха 30 тона брикети на деенощице. Наложи се да потърсят помощта на Георги Дачев, който 22 години е ръководил този отдел. Макар да беше посърнал от мъка, той без уговорки се озова на поканата. Обичта към завода излезе по силата от мъката. Само за няколко дни с неговата помощ и светли колективите с ръководител Васил Бончев регулира машините в сушарната и вече произвежда на деенощице до 53—58 тона брикети.

Иван Цонков

И ТАЗИ СУТРИН, както винаги, Иван Цонков пристигна много по-рано от другите. Той отвори тетрадката със задачите за деня и започна да ги разпределя.

Шом пристигнаха всички момчета от бригадата за комунистически труд „Шести световен фестивал на младежта“. Иван Цонков ги събра около себе си и всекиму обясни какво има да прави. Сетне всички застанаха зад машините.

Фрезмашината на която работеше, позволява на знатния бригадир, шом ли пусне в действие, да се откъсне за известно време. Тези ценни минути той използва най-разумно. Ето го при шомашината на Георги Панев. Георги изработва карета. За тях се изискват точни премятания. Иван взема молива и проверява изчисленията на Панев, а сетне дали правилно ги е

приложил при изработката на детайла.

Така с голямата и всеотдайната любов на добър учител бригадирът проверява работата на всички членове на бригадата на място, показва им грешките и ги учи. Макар и много от тях с негова помощ да са вече опитни стругари, като Сава Стойков, Иван Унгаров, Георги Панев, Стефан Стамов и други, с голямо внимание те се влущат в неговите съвети, защото знаят, че той никога дума на хаос няма.

СКРОМНИ, енергични и добри, другари, комунисти и стопани — това са хората, прекарали десетилетия на своя пост, станали стълбове, златни стълбове на огромния красив завод, разстали снага в родната равнина.

ТИЯ СТЪЛБОВЕ са днес обединяващото звено на масовото движение за комунистически труд в завода. Та нали първа в окръга бригадата на Иван Цонков се включи в това движение на комунистическата пролет?

Сега 27 бригади с 612 участници са носителите на високото звание, а колективът на завода се е заловил здраво да превърне своя красавец в „Завод за комунистически труд“.

И колко интересни случаи има вече в живота на тези кокетата на комунизма!

ИЗТИЧАТ ПОСЛЕДНИТЕ МИНУТИ

от работното време на бригадата за комунистически труд „Н. Гърев“ при заводската печатница с ръководител Петър Панов. Но грижливата стопанска ръка е сложила ред — чисто и подредено е в помещението. Скромна, но изискана е предпразничната украса.

Петър Панов е и добър учител. В специални школи е обучил всички да могат да се заместят. Сега отсъства ли някой, останалите спокойно могат да го заместят.

— Колкото по-добре обучим другарите си, с които работим, — споделя Петър, — толкова работата ще е по-спорна.

Петър Панов

Днес помещението на бригадата сияе и изпълнено с нов живот. Край масите, наред с работничките, са населили и техните приятели — пионерите от отряд „Млада гвардия“ при Първо основно училище в града. Искрена радост блика от чистите детски очи за това, че са приятели и постоянни желани гости на този хубав колектив.

Днешният ден за тях е много тържествен. Те с гордост рапортуват, че са повишили успеха си за краткия срок от миналата среща насам. Радост огрява детските лица, като слушат за големите трудови дела на бригадата.

Така със своя пример този трудов колектив насажда у децата любов към труда, към творчеството на блага.

Саме като неспиритен спомен за загиваните на ролни остава животът им преди изграждането на бригадата. Тогава всяка от тях живееше сама за себе си — със своите грижи и болки, без да ги споделя с никого. Забили глави в кушищата ролки, те често мълчаха по цели часове или, ако се заговореше нещо, то обикновено това беше някаква клопка.

А сега, като низ от скъпоценни бисери, се редят хубавите прояви в бригадата на Грозданка Аспарухова.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

ВИНАГИ НА ПОСТ

ЧАСОВИКЪТ упорито въртеше стрелки. Отдавна лятната нощ беше обгърнала завода, а голямата бледа луна се опитваше да надникне в Ремонтно-механичния цех. Този нощ там бяха стопани хората от бригадата за комунистически труд при новата заводска ТЕЦ с ръководител Иван Стефанов.

Към обед открити, че лагерът на мотора на питателната помпа има повреда. Грижливите погледи на Стефан Колев, на бригадир Иван, на Жоро, на началника на електроцеха инж. Мечков, се забиха в нередно загрялото тяло на машината. Повредата трябваше да се открие и да се отстрани час по-скоро.

Надвечер чак Стефан Колев подхвърля: — Този зъб на лагера ще е виновник! По упоритите лица пробвена усмивка. Всички се вгледаха.

— Това е! Да караме в РМЦ! До утре трябва да оправим всичко! — викнаха в хор няколко души.

И макар че многобройната заводска армия, хвърлила работните костюми, тръгна спокойно към къщи, макар че от сутринта никой не беше вдигал глава, цялата бригада застана пред струговете и машините в РМЦ. И започна работа: час, два, три.

Едва към 12 часа през нощта хората вдигнаха глави, откриха омаслените си ръце и бавно започнаха да разкопчават работните дрехи. Повредата беше премахната. А очите, аместо умора, излъчваха някакъв частна блеск.

Заводът, колко хубав и скъп е, когато излизаш от него щастлив от труд!

Заводът, колко хубав и скъп е, когато след такава нощ пак срещнеш утрото из неговите бели пътища, когато вършиш и ти се иска срещу всеки корпус да викнеш: — Как сме на пост, Завод, виеднш ли?

Нови добродетели

РЪКОВОДИТЕЛКАТА на бригадата за комунистически труд „Цанка Ганчева“ от Бонбонената фабрика Грозданка Аспарухова и другарката й Иванка Тотева вървяха без да говорят. Но една и съща мисъл ги бе обзела: когато ги извикаха на съвещанието една бяха успели да загнати ролки в паравините картни. Предстоеше им да ги етикетират и наредят в кутии. А работното време беше отдавна свършило. Пък и в къщи имаха доста работа.

Но, шом прекрещаша прата на работното помещение, те едва не ахнаха. Масите им бяха изчисти, а върху тях подредени кутиите с етикетирани ролки. Сякаш някаква добра фея от приказките бе направила това чудо. Не фее, а верните другарски ръце им бяха помогнали.

Постоянен първенец и една от най-дисциплинираните в бригадата да Стоянка Ангелова. Една сутрин тя загърна за работа. Всички се разтревожиха. Възможно е се, че ще нарушат показателите и ще загубят съревнованието. Но повече ги безпокоеше отсъ-

ствието на Стоянка. И ето тя дойде. Залови се да догони другарките си, но нещо не й спонеше. От натъжените й очи едва не блинаха слъзи.

Всички забелязаха това. Другарските сърца трепнаха. Какво ли се е случило? И жените наскачаха от столовете и заобиколиха Стоянка. Разпитваха я и Тя не издържа и се разплака.

Стоянка живее сама с единствената си дъщеря. Тя се разболяла и сега останала в къщи с много висока температура, без да има кой да я наглежда.

Всички единогласно решаха: ще изработят нормата й, а тя да иде при детето. Стоянка упорито вуваше, но като сестри я убиха лаваха жените. С благодарен поглед тя излезе от помещението.

А Стоянка Ангелова е добра майка. Тя може да говори за своята Иванка — сега десетокласничка — с часове. И говори с гордост:

— Вчера беше приготвила много хубава вечеря, беше подредила с вкус.

Но Стоянка мисли не само за възпитанието на своето дете, а и

Бригадата на Иванка Гарбатилова от лаборантия от дел на Бонбонената фабрика с пионери от I-во основно училище в Горна Оряховица при една от поредните им срещи.

за възпитанието на децата въобще.

— Струва ми се, — споделя тя, — ако искаме да възпитаваме у децата си всички добродетели, не бива да ги смятаме за малки. Ако се беседва с тях като с равни, те ще ни разказват всичко и тогава за майката е много лесно да поощри добрите постъпки, да поговори за лошите. . . . Моят дъщеря вече отрасна, но при нас идват пионерите и ние имаме голямото желание да покажем на дело какво значат другарска взаимопомощ, труд за благото на обществото. Те виждат, че заместяваме болната си другарка, а след работата отиваме колективно у дома й. . . . Не крием една от друга успехите си, а предаваме своя опит и знания чрез организираните школи. Съветваме и децата да постъпват така — да помагат на изоставащите си другарчета. . . .

Днес помещението на бригадата сияе и изпълнено с нов живот. Край масите, наред с работничките, са населили и техните приятели — пионерите от отряд „Млада гвардия“ при Първо основно училище в града. Искрена радост блика от чистите детски очи за това, че са приятели и постоянни желани гости на този хубав колектив.

Днешният ден за тях е много тържествен. Те с гордост рапортуват, че са повишили успеха си за краткия срок от миналата среща насам. Радост огрява детските лица, като слушат за големите трудови дела на бригадата.

Така със своя пример този трудов колектив насажда у децата любов към труда, към творчеството на блага.

Саме като неспиритен спомен за загиваните на ролни остава животът им преди изграждането на бригадата. Тогава всяка от тях живееше сама за себе си — със своите грижи и болки, без да ги споделя с никого. Забили глави в кушищата ролки, те често мълчаха по цели часове или, ако се заговореше нещо, то обикновено това беше някаква клопка.

А сега, като низ от скъпоценни бисери, се редят хубавите прояви в бригадата на Грозданка Аспарухова.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Колективизмът и другарската взаимопомощ, хуманните отношения и взаимното уважение — ето кое сега е закон за този колектив.

Гаранцията на колектива

МАРГАРИТА — секретарката на Комсомола дочиташе последните редове от докладната записка на фабричния комитет. Погледите на всички бяха приковани в земята. Макар много малко да познаваха новопостъпващия другар, за когото ставаше въпрос, че пак с чистото на неубоство очакваха той да стане.

На задните столове някой се пазирало. После бавно, с наведе на глава, се изправи.

— Другари, подхвана с треплящ глас мисловият едва седмидесетгодишен младеж. — Аз наистина. . . — гласът му се задани и той спря.

Никой не посмя да пророчи дума. След миг момчето изправи глава и започна открито:

— Аз наистина съм виновен. Писаното в докладната записка отговаря на истината. Но това никога, никога вече няма да се случи. . . .

Ставаха един след друг. Едно временно говореха за дошлия навик на Тодор да посеща на чуждото и за отзивчивостта му като работник: където и да го поставят работи добре.

Какво бе накарало този млад човек да тръгне по такъв път, да присвоява неща на другари си, с когото живее? Не е ли това резултат на неуравновесения му характер на слабия контрол от страна на родителите, на хората, сред които е живял? Не бяха ли те, които трябваше да го върнат към правия път?

Този именно въпрос комсомолската организация трябваше да реши. Предложението на административното и техническото ръководство беше Тошката да се освободи от работа.

— Най-лесно е да изхвърлиш човека на улицата. . . . А защо не се опитаме да му помогнем? . . .

Младешките ставаха и направи се обръщаха към Тошката — освещаваха постъпката му и при все това вярваха в него.

Така се роди решението: комсомолската организация гарантира пред административното ръководство, че повече Тодор няма да постъпва така и може да остане на работа в Бонбонената фабрика. Всички без изключение вдигнаха ръце.

Устните, около които още няма набола брада, затрепераха. Тодор се обръна настрана. Може би не искаше да вижда съзлатите, които напраща в очите му.

Оттогава изминаха месеци. Когато срещаше Тошката из фабриката и му казаше: „Здравей, Тошкар!“, той поглежда някак виновно и навеща глава. Навярно си спомня за събранието и му става неудобно. После отвърща протичко: „Здравей!“ Но никой вече не му напомня лошото, а го окръля за добрите му дела.

ЧЕРТИТЕ на новия човек — строител на комунизма — все по-дълбоко се врязват в облика на участниците в движението за комунистически труд в завода.

И не само за отношенията един към друг, за отношението към труда. Не! В тях се развиват високопатриотични чувства, все по-ярко се проявява интернационализмът, расте неприимността им към враговете на мира и социализма.

Традиция става бригадите да изпращат колетни на граничарите.

Когато бе убит зверски синът на Африка Патрис Лумумба, буря от гняв и възмущение обхвана колектива и поток от протестни телеграми потече към ООН.

Надвисналата над Куба огнесна буря сплоти всички в едно. Пламенен зов „Куба, ние сме с теб!“ се носеше в ония тревожни октомврийски дни из всички цехове и фабрики на завода.

Догматизмът на ръководителите на Китайската комунистическа партия, тяхното обявяване против Московския договор за забрана на ядрените опити в атмосферата, в Космоса и под водата — възмутиха заводския колектив. Като един той застана в подкрепа на Откритото писмо на ЦК на КНР и Декларацията на ЦК на БКП.

Та нима работниците, техниците и инженерите от завода могат да забравят, като китайските ръководители, огромната помощ на Съветския съюз за разцвета на нашата Родина и на техния завод? Внушителната снага на заводската ТЕЦ винаги им напомня за тази помощ. И никой в завода не може да забравя Юрката — она сърдечен съветски инженер Юрий Александрович, който с широко сърце им посочи тайната на новите съветски машини, предаде им своя опит, своето голямо майсторство, своята дружба и приятелство.

НИКОИ НЕ ЗАБРАВЯ голямата роля на работническо-селския съюз. Много от бригадите вече общуват със звена за комунистически труд в ТКЗС, гостуват им, помагат в селскостопанската работа.

Особено здрава е връзката на специалистите при заплата с кооперативните стопанства при отглеждането на захарното цвекло. Какво би представлявал заводът, ако не са тези дълги влакови композиции и техноконважи камиини, преплетени с цвекло, които ежелевено и ежечасно излизат от 350 села на Северна България?

Но трудът за отглеждане на цвеклото е тежък. И всичките си способности и знания специалистите — агрономи и техници — са насочили към пълното механизизирано отглеждане на захарното цвекло. Първите стъпки са направени успешно. Сега стремежът и голямата цел е до 1967 година да бъде решена тази тежка задача. И това ще стане, защото дружески са си подавали ръце кооператори, работници и специалисти. А работническо-селският съюз е гигантска сила. Колкото по-крепък е той, толкова по-победоносни са крачките ни напред към комунизма.

И СТАРИКЪТ, в размисли унесен, сетне се от звънка детска песен: в детската градина за Девети стигаха се левенти напети. А на стареца му стана леко, леко. . . . Пееха децата за човека, шо проправя път и в небесата. Пееха за дружбата им свята със съветските народи-братя. Пееха за Партията родна, за Родината щастлива и свободна.

Държавни захарни заводи — Г. Оряховица, 5 септември 1963 г.

Тази страница бе изготвена от Блага Йорданова, Иван Вачев, Розка Добрева, Мария Шалаверова и Николай Качаков с участието и под редакцията на Христо Консулов.

ДОБРО ВИ УТРО ПРАЗНИЧНО,
ЧЕСТИТИ ХОРА ТРУДОВИ!
ЗАПЕНТЕ ПЕСНИ ПОБЕДНИ,
РАЗВЕИТЕ ЗНАМЕ ЧЕРВЕНО,
ТА ПРАЗНИКА СИ СРЕЩНЕТЕ
СЪС РАДОСТ ОЩЕ СЪС ПЕСЕН!
ЧЕ ПРАЗНИК СВЕТЪЛ ГОСТУВА
В НАШАТА ЗЕМЯ ХУБАВА
ДОР ДЕВЕТНАЙСЕТ ГОДИНИ
И ВСЯКА ГОДИН ДАРУВА
ДАРОВЕ ЧУТНИ ЗА СЛАВА:
БЛОКОВЕ С ЕДЪР КУКУРУЗ,
НИВИ СЪС ЖИТО ЗЪРНЕСТО,
ГРАДИНИ С ТЕЖКИ ПЛОДОВЕ;
РЕКИТЕ С БИСТРИ ЕЗЕРА,
ДЕТО ИМ СТРУЯТ ВОДИТЕ
НИЗ РАВНО ПОЛЕ СТОПАНСКО,
ТА ПОЯТ ПЛОДНИ СЕМЕНА
ЧЕ РАСТАТ ЕДРИ СТЪРКОВЕ,
ТА РАЖДАТ ТРИЖДИ ПОВЕЧЕ

ЗА РАДОСТ И ЗА СПОЛУКА!
ДОР ДЕВЕТНАЙСЕТ ГОДИНИ
ПРАЗНИК НИ ДАРИ ДАРУВА:
ХУБАВИ КЪЩИ ВИСОКИ
С ГОЛЕМИ СЛЪНЦЕ-ПРОЗОРИ,
А ВЪТРЕ С ЧУДО НАРЕДБА
И С ТЕЖКО СЪПО ИМАНЕ!
ФАБРИКИ С ЕДРИ КОМИНИ,
ЗАБИЛИ СТВОЛИ В НЕБЕТО,
МАШИНИ, ДЕТО ПРОСЛАВЯТ
НАШЕТО ИМЕ БЪЛГАРСКО
ПРЕЗ ДЕВЕТ ЗЕМИ В ДЕСЕТА!
СПОЛАЙТЕ, БРАТЯ, ДА КАЖЕМ
НА ПРАЗНИК И НА ХОРАТА,
ДЕТО ШЕ СРЕЩНАТ СЛЪНЦЕТО
С ТРУДОВИ ЛЕНТИ-МЕДАЛИ
ПО ХРАБРИ ГЪРДИ ТРУДОВИ!
ДОБРО ВИ УТРО ПРАЗНИЧНО!
СПОЛАЙТЕ, БРАТЯ ТРУДОВИ,
ЧЕСТИТ ВИ ПРАЗНИК СВОБОДЕН!

СЛОВАР

Преработено издание за поука и назидание. Изхвърлен от обръщение — изгубил всякакво значение.
СЪДЪРЖА:
Думи с буржоазни корени — възбуждащи печални спомени. Понятия стари за автори на исторически мемоари. На Девети септември словарът е ликвидиран и от народа редактиран.

Т-туз

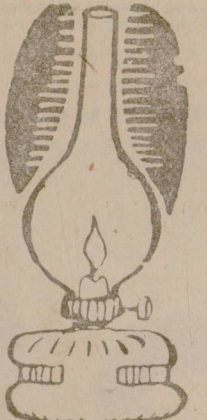
ДУМАТА "ТУЗ" има буржоазен корен — на Девети септември съборен. Представката на думата е "експлоатацията", а окончанието ѝ — "национализацията".
Сега у нас се среща само в историческите романи и означава човекоподобно същество с шкембе и кръгло черно бамбе.
На Запад често се среща в богат асортимент като банкер, президент, луд генерал или джентълмен.
Никой използва тази дума в картоиграчеството.

ГЛАД — стара дума от преди Девети. Напоения за картофените диети, за празната паница, за убита от глад пшеница, за дървеното рало, за добиче пусто на браздата умряло, за селяни маломислени за хора безработни... въобще буди тъмни спомени и настроения.
Днес е с ограничено значение — кооперирането и машинизирането я изхвърлиха от обръщение.
Среща се само в смисъл на глад за знания.

М-мрак

МРАК — непозната дума за нашето днешно младо поколение, понеже във всеки дом днес има електрическо осветление. Навсякъде свет на тока. Газената лампа стана залежала стока. А газенчетата и фенери истинският може да намери само в музейните инвентарни тефтери.
Доиде време ново и излезна МРАКА като неужно слово.

БЕДНОТИЯ — равно, значно на немотия (дума в минало спрежение). Не се съгласува с днешното поколение. У нас по градовете и селата тая дума е вече непозната. В речника от нея няма нукда, защото е чужда. Тя е от буржоазен произход и не се съгласува нито по число, нито по род с нашия народ.
На Запад е известна като "МИЗЕРИЯ". Има я бол — бол във великата отоманска империя под името "фукарла-рамазан" или "скъсани гащи — празен казан".
Когато народите смъкнат всички капиталисти, тази дума съвсем ще се изчисти.

Телеграма —

ЛУКСОЗНА-ПОЗДРАВИТЕЛНА
АДРЕС: СВИЦОВ,
ДЗС-МЛАДЕЖКАТА
КРАВЕФЕРМА

ЗА ДЕВЕТИ — безброй цветехайни БУКЕТИ!
Че колкото целия бял Дунав, бяло маяко са произвели работните ви ръце. Така е когато един колектив гори с едно младежко сърце.
За да се спазва установеният ред, в манифестацията ще се наредите при тия най-отпред.
Това заслужихте с работата си възхитителна, затова заветливите и телеграмата си с увещителна!
БАТЕ СТЪРШЕЛ

ИЗ записките на ПРОКОП

САМООТРЕКЪЛ СЕ ПОП

... Истина, истина ви казвам, има само един светия, иже нарича се Свети Труд Хаерлия. Он благодотен ест и дарует слава и чест. Он създава човеку животен свободни, благодотни и води его в път прав, огуото е Безподобни Бои-лаф! Амин...

Свешеник бях аз — сиреч поп, зовяха ме отец Прокоп... С босилечна благословия, с Василевата литургия, със дискус парса и тропари, със анахидни хонорари, със "Алилуйя" и "Осанна!" изкарвах моята прехрана... Но имаше един светия, иже зовеше се Илия, помагаше ми от небето да капне треба във котлето. Че цдом от горе дъжд не праща за китката се поца хваща и сред засъхналата ръж изпей молитвата за дъжд — ех, дъжд не капва от небето, но капва парса във котлето. Със помощта на тоз светия рахат си бях и паралия. Свети Илия прати сушата — засъхне на селяна гушата, ръцете вдигне към светията, а аз изправам му кесията... Но беше то и вече край — кой прави дъжд и баба знай! Светците в нашите календари от небо ясно гръм удари...

Кратка автобиография

ОДИЛ СЪМ СЕ преди 19 години. Разправят близки и роднини: било точно срещу Девети. От изток изгредили червени комети. Дълго очаквано знамение! — Ражда се най-чистилното поколение. Значи рожденият ми дата съвпада с първия ден на свободата.
Като влязох в петата година, постъпих в нова слънчева детска градина. Веднага забелязах, че дядо нещо го беше яд, че не бил като мене млад. Неговото детство било много печално... Беше ми за дяда жално. Но той земеделска пенсия получил, зарадва се и почна мустанк да сучи. Купувахме ми все нови костюми. Още помня неговите думи: "Доживях, значи, всеки да ме тачи".
Много слънце ме грея. Научих се да уча, да работя и да пия. Растяха около мене язовири минни и заводи с дълги комини.
МОЛЯ ДА МИ СЕ ИЗДАДЕ ВИЗА ЗА КОМУНИЗМА!
Прилагам медицинско, от което се вижда, че пламък гори в моите зеници. Моля, да бъде включен в първите редици — аз и моите връстници.
МЛАДЕЖ деветнадесетгодишен

ПРОКОП

Западногерманската фирма за производство на релефни карти с политико-стопански коментари и железни палки за жандари, глобуси (земни кълбета) и найлонови краставици на търкалета е изпратила на наш адрес следния

ПРОТЕСТ

„Фирмата ни Ви обръща сериозно внимание върху следните факти, които, без да държат сметка за нашия издателски престиж, сериозно ни обръкват сметките. Заради Вас нашите найлонови глобуси „Мейд и найфеншпъ“ не се харчат на пазара и сме принудени да ги бракуваме като залежала стока, тъй като не са съгласувани с последната дума на географската техника. Ние подробно анализирахме случая и установихме, че виновни не са нашите глобуси, а Вие.
Кой Ви позволи всяка година да променяте релефа на Вашата страна? Ето конкретни факти: Например, в някакъв си там търговски департамент всяка година като гъби никнат езера, микровозвири. Потекли са реки и по вашите баири, под името канали, сифони и други. Това е възмутително. Географията е точна наука и Вие не можете да си играете с нея, както си искате.

Заради Вас няма да излагаме престижа на фирмата си и да праховсваме гипс и картографска хартия всяка година.
Независимо от всичко това невъзможно ни е много тия работи. Още повече като се има предвид, че подкарите преди 20 години на издателството снимки с автограф лично от премиер-министъра господин Богдан Филев и изобразяващи български с цървули, със скъсани потури, дръгливи волове, каралейки, дървени рала, склупени седа, пропукана от суша пшца... всички трябва да мчат в архива.
Без разрешение всичко сте променили. Трябна напоя на се фотографа. Изобщо всичко това много ни нервира.
За допълнителните разходи на фирмата и за подраване на нейния престиж следва да ни платите обезщетение. В противен случай се обръщаме към арменския поп със заявление.
Свършваме понежне не можем да пишем от яд.

В ЦАРСТВОТО НА ДОЛАРАЦА

ГОВОРИ РАДИО „СВОБОДНА ЕВРОПА“

Тук радио Ню-Йорк... Америка зове България! Музикален ефект — „Празна Мара тъпан била“ (Дум! Дум! Дум! Дум!)
ШПИКЕР: (говори на фон от саксафон): Специалната организация за пропаганда и агитация „Долар оф ласи на Абейшпъ“ е отпуснала един милиард долари за подобрене и засилване на емисиите, предизначение

ни за „отвд железната завеса“. Предвиждат се специални цикъл предавания за хващане на слаби „ангели“. С отпуснатите суми радио Ню-Йорк закупува неограничено количество тонове доброточествена ярина-ниско стригана, трошав косям. Същата ще се дръпка пред микрофоните всяка вечер в емисиите: „Дрън, дрън ярина!“.

Напоследък нашите малобройни слушатели зад железната завеса се оплакват, че в емисиите не се чуващо хлопане, което напобавало търкаляне на празна бячва.
Ние анализирахме технически

те съоръжения и открихме, че причината се крие във факта, че на нашите говорители хлътват дъските в главите им. Наети са специални дърводелци, които леко ще ги приковат, че да не хлопат толкова ачик.

ПОСЛЕДНИЯТ

РУНД

Ляв прав получи
реакцията оярта,
през четиридесет и четвърта!
След туй — круше!
Национализацията!
„Нок-аут!“ — по експлоатацията!
С победен рунд завърши акцията — народът повали реакцията!
А западният ѝ треньор брои над жалкия партньор и петалото му поглежда с ръжясалата си надежда:
— Ще станеш миз? — през слъзи пита!
Но...
кон умрял не рита!

Дружно ПО СВЕТАЛИЯ ПЪТ

ГЛАВНОТО СЪДЪРЖАНИЕ, главната насока и главните особености на историческото развитие на човешкото общество се определят от световната социалистическа система, от силите, които се борят против империализма, за социалистическото преустройство на обществото.

(Из декларацията на ЦК на БКП по Отвореното писмо на КПСС).

Светските специалисти Михаил Кузнецов, Дмитрий Антипов и Володя Хворосинин, които помагат на кремиковските строители, с работят държат в ръцете си едни от първите бучки кремиковски кокс.

Снимка: Ат. Василев

ДРУЖБА! Тази забележителна дума не знае разстояние. Тя обхваща народите. От великата руска река — Одер, се прокарва гигантският трансевропейски нефтопровод „Дружба“. Той се работи със силите на пет братски страни. Неговите участници в Чехословакия и Унгария са вече предсрочно пуснати в експлоатация. Прекриваха през границата мачтите на високоволтовите съобщителни стълбове на обединената енергетична система „Мир“...

Другарството, дружбата, взаимната изгода и равнопоставеността — ето принципите, на които се изгражда стопанското сътрудничество между социалистическите страни. То крепне и се развива от година на година, носещо благотворни плодове.

С героически и самоотвержен труд се славят човекът на социализма. Всичко е по силите му. Производителните мощности на братските страни се развиват с високи темпове. Достатъчно е да се каже, че обемът на валовата продукция на промишлеността през 1962 година в сравнение с 1961 година е нараснал в България с 11,1%, в Унгария с 9%, в ГДР с 6,1%, в Монголската народна република с 14,2%, в Полша с 8,4%, в Румъния с 14,7%, в СССР с 9,5% и в Чехословакия с 6,2%.

КРЕПНЕ ИКОНОМИЧЕСКОТО СЪТРУДНИЧЕСТВО МЕЖДУ НАРОДИТЕ — БРАТА

Характерно е, че темповете на промишленото развитие в по-слабите в това отношение страни (България, Монголия и Румъния) значително изпреварват темповете на развитието на промишлеността в другите страни — членки на СИВ. Това нагледно показва процеса на постепенно изравняване на икономическия уровень на социалистическите държави, създаването на предпоставки за по-бързото или по-бавното едновременно, в границите на една историческа епоха, преминаване на всички социалистически страни към комунизма.

Ето още няколко ярки факти, които звучат като победосенни химни на освободения труд. През миналата година в страничестките членки на СИВ с особено бързи темпове нарасна производството на най-важните за народното стопанство видове промишлена продукция. Изцяло за страните от СИВ се увеличи производството на електроенергия през 1962 г. в сравнение с 1961 г. с 11,4% на сто, на нефт — 11,5% на сто, цимент — 10,2% на сто, пластмаси и синтетични смоли — 20,7% на сто, азотни торове — 15,3% на сто.

Газкривайки своите огромни възможности и преимущества, световната социалистическа система продължава да се развива устойчиво и планомерно. Тя здраво държи първенството по тем-

пове на растежа на икономиката в сравнение със страните на капитализма. През 1962 г. промишленото производство на нашите страни се увеличи в сравнение с 1961 г. с 9 процента, докато в капиталистическите страни в Западна Европа — само с 4 процента.

Осъществявайки грандиозните планове за строителство на социализма и комунизма, мобилирайки всички вътрешни резерви и възможности, комунистическите и работническите партии на страните-членки на СИВ последователно изхождат от принципа за взаимопомощ и сътрудничество с другите социалистически държави. В това преди всичко се заключава практическото съблюдаване на принципите на пролетарския интернационализъм, във взаимноотношенията на социалистическите страни.

Не бива да се строи социализмът самостоятелно, изолирано от другите социалистически страни, без да се използват допълнителните възможности, които той открива, като световна система. Не бива да се развива национална икономика, без да се държи сметка за интересите на цялата световна социалистическа общност.

Опитът на световната социалистическа система потвърждава необходимостта от най-тесен съюз на отпадците от капиталистическа страна, от обединяването

на техните усилия за строителството на социализма и комунизма. Курсът на обособяване от световното сдружение на социалистическите страни в строителството на социализма, който издигат ръководителите на Китайската комунистическа партия, противоречи на обективните закони на развитие на социалистическото общество. Той води към разточителство на обществения труд и снижаване на темповете на производството. Той не сплотява, а разединява народите пред обединения фронт на империалистическите сили.

Китайските ръководители се стремят да наложат на другите социалистически страни концепцията за създаване на самозадоволяващи се национални стопанства, за които икономическите връзки с другите страни се ограничават само в търговията. Курсът на ограничаване на икономическите връзки не трябва да се оценява иначе, освен като опит да се подрони единството на социалистическото семейство.

Обединяването на усилията на социалистическото сдружение настоятелно се изисква от самия живот, от международната обстановка. В съвременните условия, когато от една страна са налице военно-стратегическият блок на империалистическите държави, а от друга възникналата и укрепналата мощна социалистическа система, само обединените усилия на социалистическия лагер са

способни да гарантират запазването на всяка социалистическа страна от посегателството на империалистическата реакция.

Всё по-тесното обединяване на стопанските усилия на световната социалистическа система съвсем не представлява резултат от някаква външнopolитическа линия, налагана отвън. Това обединение се диктува от потребностите за развитие на тяхната икономика.

Неотдавна съвещанието на първите секретари на централните комитети на комунистическите и работническите партии и ръководителите на правителствата на страните-членки на СИВ демонстрира единодушната решимост да крепят икономическото сътрудничество на социалистическото семейство.

Сега страните на СИВ пристъпват към разработването на народностопанските планове от поредната петилетка, т. е. за 1966/70 година. Във връзка с това неотдавнашното съвещание констатира, че най-важната задача на развитието на икономическото сътрудничество в най-близкия период трябва да представлява подготовката на практическото провеждане на координацията на тези планове.

Увеличаването на добитите на гориво и суровини изисква големи капитални вложения, които понякога не са по силите на една страна. Затова в последните години получават все

по-широко развитие съвместната разработка на полезните изкопавми, съвместното участие в строителството на електростанции, мини, рудници, промишлени предприятия.

Могат да се приведат много примери на плодотворно сътрудничество между страните-членки на СИВ и по разширяване производството на електроенергия, по решаване проблема за обезпечаване с гориво и енергия. Обединените енергетически системи на Съветския съюз, Унгария, ГДР, Полша и Чехословакия, построяването на електростанция на Дунава и най-големият в света нефтопровод „Дружба“ — са ярки примери за това.

Развитието на икономическото сътрудничество води към постоянно разширяване на търговията. През 1962 г. обемът на търговски връзки на страните от СИВ нарасна с 14 процента при общо нарастване на търговията 10 процента.

По-нататъшното укрепване на световната социалистическа

система — поддържа другият Н. С. Хрушчов, — съвършенстване на политическите и икономическите взаимоотношения между страните на социализма, представляващи могъщ ускорител на икономическото развитие на социалистическите страни, още повече ще умножат силата на въздействието на социализма в хода на събитията в целия свят и с това ще внесат огромен принос в делото на социалния прогрес на цялото човечество.

Животворна е силата на другарството между равни. Победите на социалистическите страни в развитието на икономиката, на културата, в повишаването на материалното благосъстояние на трудещите се показва пред целия свят превъзходството на социализма над капитализма, създава най-благоприятни условия за революционното и национал-освободителното движение, за запазване и издигане на мира в целия свят.

С. ПЛАКСИН

(сп. „Абитатор“ № 16/1963 г. със съкращения)

НАЙ-ЗДРАВИЯТ ФУНДАМЕНТ

ЗА УСПЕХИТЕ на нашата икономика голяма роля играе нещата тесна връзка с икономиката на другите страни на социализма. От самото начало Полша активно участва в дейността на Съвета за икономическа взаимопомощ. Според нациите на развитието на полската индустрия се увеличава нейният принос за взаимно сътрудничество с братските страни. Характерен е, например, следният факт: в съответствие с неодамнешните съглашения страните-членки на СИВ ще произведат в бъдеще само 16 вида морски плавателни съдове (аместо пусканите сега 50 вида); 11 вида от тях ще се строят в Полша.

Опитът от изтеклите 19 години общоизвестно доказва това, че братското единство със Съветския съюз е фундамент на прогреса и безопасността на нова Полша. Когато в полските заводи и на новите строителни пристигат транспортни машини и суровини от Страната на съветите; когато полски инженери работят по обектите на Полската народна република заедно със съветските си колеги; когато полските корабостроители пускат във водата кораби за Съветския съюз; когато полски техници заедно със съветски бригади монтират агрегатите, изготвени за Съветския съюз от полската промишленост — във всички тези случаи тържествува пролетарският интернационализъм.

Л. КРАСУЦКИЙ

полски публицист

ОТНОВО В СТРОЯ

С БРАТСКАТА И БЕЗКОРИСТНА ПОМОЩ на Съветския съюз и другите социалистически страни бля възстановен и отново възведен в строен редича от най-важните предприятия и обекти, инициращи решаващо значение за развитието на цялото народно стопанство на Кореиската народно-демократична република. В това число са: крупният Хинански химически комбинат, най-мощната в страната Сунхунска електростанция, Пхенянский текстилен комбинат, Хинчонский машиностроителен и Унсанский инструментален заводи, Висанский локомотивно-вагоноремонтен завод и много други.

Социалистическите страни предоставиха на Кореиската народно-демократична република значителна помощ за възстановяване и развитие на националната икономика, безвъзмездно, в това число СССР е дал повече от един милиард и триста милиона рубли (стар курс).

СИЛАТА НА СОЦИАЛИСТИЧЕСКОТО БРАТСТВО

В ПРОДЪЛЖЕНИЕ на няколко години аз бях свидетел на ентузиазма, с който румънските строители издигат Хи-дроектростанция „В. И. Ленин“ на река Бистрица в района на Биказната клисура. За първи път дойдох тук, когато строителството едва започнаше.

Като гледах гигантската панорама на строежа, аз мислех за силата на нашето социалистическо братство. По старото положение от съветски хора погледнах към строителите Днепровската хидростанция. Там имаше няколко хиляди количари, защото голямата част от работите се извършваше на ръце. А тук, в Биказ, така както на Братската или Куйбишевската станции, има само машини и машини. Аз видях на тях марките на съветските заводи. Изпратили са ги тук приятелите на нова Румъния — съветските хора.

— Не само техническа помощ, — разказва главният инженер на строежа Ион Русменица — но и целият опит по хидротехническо строителство на Съветския съюз обезпечаваша нашия успех. Без този опит ням би било трудно да построим таквава сложна съоръжение. Седемнайсет инженери от нашия строеж са получили образованието си в Съветския съюз.

А. ГРЕБНЕВ

НАВЕКИ ЗАЕДНО

Преди няколко дни гост на Редакцията на в. „Борба“ беше съветският журналист Николай Ротин, зам. редактор на „Прикарпатска правда“, областен вестник на Ивано-Франковска област, УССР. Другарят Ротин, участвувал като капитан от Съветската армия в освободенето на България през 1944 г., с възхищение говори за огромните успехи на нашия народ през годините на Народната власт.

Редакцията на в. „Борба“ почете Николай Лавович да напише нещо за живота на трудеците се в Ивано-Франковска област. Тук поместваме неговата статия.

ско градче, Калуш през годините на светската власт се превърна в голям индустриален център. Тук едно след друго издигат нови съвременни предприятия, в това число и химико-металургически комбинат.

Не само Калуш, но и всички градчета в нашата област растат не с дни, а с часове. Така е и със славния град Коломия. Едно от неговите предприятия — заводът за селскостопанско машиностроение доставя на Куба товари за прибиране на захарната тръстика. Първите машини вече работят на плантацията на далечния остров и Фидел Кастро високо оцени тяхното качество. Трудно е даже да се изброят названията на продукцията, произвеждана от предприятията в Коломия. Стругове и шивашки изделия, завеси и шоколад се изпращат в различни райони на страната.

В самото начало на статията вече се запознахме с един от работниците Тапика като Иван Кирилович Козорез. У нас са хиляди и хиляди. Вие ще започнете как живеят те, как почитат? Много работнически семейства имат не само нови благоустроени с всички удобства квартири, но в квартирите има и радиоприемници, телевизори, хладилници, пиано, стилина мебел. Хиляди работници от областта ежегодно почиват и се лекуват в санаториуми и почивни домове в нашата страна и зад граница. В групата туристи от нашата област, която сега се намира в България и в частност във нашата чудесна град, полоната са работници. Сред нас има нефтяници от Долна, горски работници от Косов, механизатори от Болехов, работници от локомотивното депо в Ивано-

Франковск. Те две седмици почиваха във Варна, а сега извършват удивително пътуване по нашата забележителна страна.

У нас, в Съветския съюз, в това число и в Украйна, обичат нашия народ, като родни брати. Който през тези дни пристига в Москва обязательно посещава българската изложба. Ние много обичаме и ценим произведенията на българските художници, композитори. От България получаваме висококачествени стоки. Но не е в това работата. Главното е, че ние сме братя по кръв, по идеи, че ние заедно, ръка за ръка, строим новия живот, вървим към комунизма.

Когато нашата туристическа група тръгна за България, монте другари — журналисти ме помолиха да предам най-искрените поздравии на трудеците се от целия окръг, и на първо място на трудеците се от С. Камен, на редакцията на вестник „Каменска комуна“, с който ние така също, както и с колектива на редакцията на вестник „Борба“, поддържахме тесни връзки.

Ивано-Франковска област е разположена в предпланините на Карпатите. Не само живописни планински пейзажи, а и плодородни долини характеризират нашата област. Добри, работливи хора живеят в областта. Техните умели ръце излизат сега най-голямата в републиката Буришанска ТЕЦ, издиганата из вестен кам нефтопровод „Дружба“, много други нови строителни, жилищни домове, дворци на културата, детски градини, училищна болница.

Разбира се, за всички първенци не можем да разкажем. Затова ще назова няколко имена на знатни хора, чиито дела служат като образец за комунистическо отношение към труда.

Обновената работница от Ивано-Франковската тъкачна

Зеноводът Михаил Чорнодолук (в центъра), колхозникът Иван Розвадовски и председателката на колхоз „Иван Франко“ Клавдия Якименко сред типичната плантация. Зеновото е обещало тази година да прибере от всеки декар по 125 кг тютюн.

Снимка: Г. Яременко

фабрика Ранса Вуренко съвсем труд завоюва високото звание „Герой на социалистическия труд“. Тя е депутат в републиканския парламент — Върховния съвет на Украинската ССР. Михаил Духович е бригадир на бригадата за комунистически труд от Прикарпатския мебелен комбинат. Миналата година неговата бригада, в ознаменуване полета на космонавтите Андриян Николаев и Павел Попович, прие героя Попович свой почетен член и ето вече година шест души изпълняват нормите за седем. Павел Попович активно си пише с младите работници.

Няколко души и за майсторско-инженерски новатор. Неговите рационализаторски предложения са спестили на държавата десетки хиляди рубли. Неговата бригада винаги произвежда пла-

на. И още една подробност: работното място на социалните социалата се поддържа „дъсно чисто“ — тук даже са посадени цветя.

Всичко в една кореспонденция не ще разкажем. А би ли се искало, скъпи търновчани да разкажа и за нашите села, за богатите колхозни, като колхоз „Ленин“, ръководен от Героя на социалистическия труд, депутата във Върховния съвет на СССР Юстин Теодорович Личук. Този колхоз е вече три пъти милионер. Сами колхозниците построяха такъв дворец на културата, на който ще завиди всеки съвременен град. Зрителната зала със 760 места, спортна зала, десетки стаи за кръжките. Колхозът също построи ясли, детски градини, комбинат за битово обслужване.

Настъпна време да се сбогува-

ме с вас. Но преди да кажа „Довиждане!“, ще ви съобща, че всичко описано става на земята, която до 1939 година се намираща под гнета на полски помещици и капиталисти.

Сега нашето Прикарпатие е цветущ край. И всички преобразования са резултат от ръководството на славната Комунистическа партия на Съветския съюз.

Ние горещо ви приветствуваме, скъпи български братя, желаем ви големи успехи в строителството на новия живот, в борбата за мир в целия свят. Ние желаем щастие на всяко семейство, на стари и млади. Дружба навек!

Николай РОТИН
зам. редактор на в. „Прикарпатска правда“ — гр. Ивано-Франковск

в-к „БОРБА“

гр. 6, стр. 108, 109, 7. IX. 63 г.

БОРБА ЛИТЕРАТУРА ИЗКУСТВО КУЛТУРА

ЩЕ СЪЗДАВАМЕ ТВОРБИ,
ДОСТОЙНИ ЗА НАШЕТО ВРЕМЕ

В РЕЧТА СИ представители на нашата творческа интелигенция на 15 април д-р. Тодор Живков подчерта: „Да служи на народа на великите идеи на комунизма — това е най-благородната, най-възвишената цел на нашата литература и изкуство“.

С тази реч ние свързваме сега всяка наша културна проява, защото тя, независимо от всичко важно и основно, което казва за работата ни общо на идеологическия фронт, е наистина начало на нещо ново.

„Кое е това ново, — казват някои, — когато то се утвърди още от XX конгрес на КПСС, от нашия Априлски пленум? Вие като че ли искате да стане едно връщане назад?“ Това съмнение се е изказвало и то е факт, щом като по него се даде отпор и на съществено в Москва по същите въпроси в речите на Никита Хрушчов и Леонид Ильичов. По него не му е мястото да говорим тук нашироко. Ще кажем само, че бъдещето ще оперира с всички съмнения. Като разчистваме упадъчното и вредното за нашата литература, ние не се връщаме към догматичното и схематичното от времето на културна личност. Като говорим за комунистическа идейност, ние не затваряме вратите на писателите към многообразието на живота.

Ние, — и нека това добре се разбере, — ще отразяваме многообразието на живота, но нашите творби не могат да бъдат едно криво огледало на това многообразие. Ще пишем запаметено, ще пишем по-живо, ще пишем по-многообразно, ще пишем по-пълноценно, ще бъдем още по-близо до живота, до проблемите на нашата книжна действителност, ще създаваме творби, които да бъдат достойни за времето, в което живеем, за вниманието и грижите, които полагат за нас Партията и народът.

Тази задача стои и пред членовете на нашите литературни кръжоци, членовете на литературните кабинети, пред всички, които обичат литературата и правят опити да внесат и ней своя принос според силите и възможностите си.

Красотата на нашия нов живот, на който и ние сме строители и съвременници, ще осветява с най-ярката си светлина всяко наше бъдеще произведение. По-малко или по-голямо, то ще бъде обвързано с лице към тази нова красота. „Аз твърдо вярвам, — казва Поля Вихрова от романа „Руският лес“ на Леонид Леонов, — че комунизмът е призван да унищожи болката, злото и несправдата, т. е. всичко негаснато, безформено и ниско... и значи комунизмът, освен всичко друго, означава една свършена красота във всичко“.

С тази цитат от романа на Леонид Леонов, с който си послужавам не за пръв път, искам да кажа: да обичаме още по-силно тая красота, от сърце и душа да й служим!

Атанас СМЕРНОВ

АКО СЕ СПРА
ВСРЕД ПЪТ

Отминаха ония часове
на възронове и на тревожни нощи.
Пак нежността сърцето ми зове
и ласкав вятър къдрите ми роши...
Но, ако трепне моята ръка,
отвикнала със трудност да се бори,
и дадената клетва отрека,
прегъната от слабост и умора...
ако се спра всред път...

и се смутя...
ще дойдат, знам, в съня ми неспокоен,
другарите, останали в пръстта,
другарите, загинали във боя!...
Ще дойдат, почерняли от барут,
във бялата ми стая с дъх на люляк,
не яли, недоспали в бой и в студ,
сигнал тревожен сякаш че са чули!...
Със укор ще ме гледат.

Ще млчат,
на раните си болката надвили.
Но тръгнат ли си —

всеки като брат
ще ми остави част от своите сили!
Виктория ГЕНОВА

ЯРОСЛАВ СМЕЛЯКОВ

Майката мечта събда щастлива,
а синът ѝ сред степта почива —
Сред степта съветски под звездите.
Със куршум германски във гърдите.
Майката за сватбен пир мечта си —
в немски плен видя тя дъщеря си.
Шерката ѝ, бледа, не извика
пред фелдфебелите във зимника.
Мъчица я с мъки сатанински,
кълчиха ръцете ѝ момински.

НА РАЗСЪМВАНЕ раззана-
ването откри маскирани
коли. Отрядът трябва да вземе
бързо позиция върху скалистия
Кайбунар. Командирът заповяда
бойна готовност и, както винаги,
малкият партизанин получи
специална задача: да остане в бивака
и да не показва главата си
навън, докато не свърши сражението.

— Оставаш тук, за да пазим
припасите — повтори на заминава-
ване командирът. — Сам знаеш,
че без хляб е лошо.

— Сега да остане някой от
жените... — одума се Андрей.
— Или Сашка, или...

— Точка! — отсече командирът.

Андрей наведе глава и под-
мърмъка си нос.

Партизаните му махаха за сбо-
гом. Той ги изпращаше завистливо
с големи си сини очи и, ко-
гато последният от колоната потъ-
на в гъстия клещ, мъжеството
му се стопи и заплака.

Септемврийското слънце искаше
да подпали гората. Планината се
спотпяваше, гущеха се дърветата;
не се виждаха да прелитат и
птици. Откенаха първите изстре-
ли — отсечени, сухи. Обадиха се
леките картученици, настъпиха ми-
нута и отново избягаха безредни
огни. Над белите скали
се развляха чер дим — минни...

Андрей погледнаше всеки въз-
виз отворена уста и пресметаше
колко шмайзера могат да се плей-
нат при такъв голям бой. Очите
му се измориха от светкащите бе-
ли облачета. Той свеле поглед и
забеляза как през отсрещната по-
ляна, където минаваше дерето,
една продълговата авица от нис-
ката гора се мести; прескачаха об-
икчени с клонки хора. Върз се и
пребори: осем човека. В първия
миг гладкото му чело се набръчка,
сетне почувствува мигновена
радост, че това бяха жандарми и
можеше да ги коси от бивака, но
по-късно между седем и осем дъл-
боки прекъснати въздишки, гъ-
стата му като пшеничени осили
коса настръхна. Изправи се на
крака, грабна пушката и започна
да я пали с пачката патрони,
която криеше в пазвата си...

Маскираните прескачаха дерето
и изчезаха в сеченака. Андрей ги
броеше на глас, бършееше носа си
с длан и край ушите му се сгича-
ха вничи пот. Да изтича ли бър-
зо при отряда? Или да остане тук,
както му заповядаха?.. Реши...

Хвърли два клона върху ше-
лянката и хукна по пътеката. Ши-
рокият войнички клин, натежал
от четири бомби, се изслушваше,
но той го спазваше с двете си ръце
и хвърчеше към скалите. Стори му
се, че гърмежите се уселваха. За-
почна да бяга с всички сили, за-

хвърли и големите обувки, които
го спъваха, като букаци, и затича
бос. Дъхът му спиреше. Сега му
се искаше да хвърли панталона
да тича гол. Сграбчи един млад
бук да отиде и се свлече на зе-
мята. Но скочи, защото не биваше
да губи секундите...

И след петнадесет минути, пре-
бледнял, отворил уста, той за-
тихаше, оглеждаше се между тъм-
ния лабиринт на скалите. Някъде
тук бе отрядът, трябваше да по-
каже и да се ориентира по изстре-
лите. Избра си задъхан позиция. Ка-
мъкът пред него бе изострен, ка-
то щит, и можеше да го запази от
куршумите. Сега чухаше само
сърцето си — то биеше в гърди-
те му като автомат. Нещо изсъ-
ска в страни и поклати тревата.
Андрей извърна очи и изстина в

ужас. От черната пукнатина на
скалата се измъкваше дебел ле-
нив смок с малка глава и среб-
рист корем. Андрей се сви върху
горещия камък и стисна юмруци.
Змията, сякаш се учудваше на
дързостта му, залъгашу си бавно и
потъна в гъстата трева.

Той преглътна, реши да избяга.
Но се укори въ страха. Какво бе
замислял, пред обикнените с клонки
хорони? Изведнъж, пред очите му
клонките на младата клещова гора
се разклатиха живо, показа се
едно червеникаво обгоряло лице
на залегнал човек, набучен с
сълзки. И бавно се показа след
него цяла верига от подвизката
гора. Облечените в зеленикави
дрехи превземаха височината. Се-

над него — едноокия,
в нощта видял зората бяла
и пътища широки...
С години, о години плакаха,
доредто тая пролет
сред тях развълнуваха
два пламъка,
извили стан за полет.
В оранж и алено се гали
зората всяка заран —
към мрамора клепачи свали
денят
и тих догаря.

Георги ДАНЧЕВ

га те приличаха на огромни ска-
калци с отрязани крака.
Андрей реши да ги нападне и
развинти първата бомба. Издърпа
ръзко шнур, бомбата зашумя
в ръката му и той, сякаш се съм-
няваше, я приближи до ухото си.
В миг съобрази, че не бива да я
задръжа повече от три секунди
и я хвърли с все сила. Силен
трясък разтърси скалите. В гора-
та се издигна завеса от чер дим.
Окуражен, Андрей издърпа шнур
на втората бомба, заглуша се във
втория възвръх, който изхвърли фон-
тан от камъчета и пръст, развинти
и капачката на третата, но я за-
хвърли напред като забравил я е
възпламени.

Изведнъж гората утихна. За-
мря ехото. Не се чуваха изстре-
ли. Андрей се стигна зад камъка, съ-

каш бе направил беля. Дали въз-
ровете бяха обкръжали партизани
и жандарми, сражението? Той се
понадигна да погледне наоколо, но
над главата му профучаха изстре-
ли, олющиха мъха върху отвесни-
те скали и отсякоха един клон.
Втори картучен ред се разсее от
двете му страни, а трети плесна
в острия камък, зад който се сви-
ваше.

В сеченака се мярна приведен
човек с шмайзер и войнички кепе.
Лазар, Андрей подаде пак гласа,
искаше да извика от радост. Но
зад него промучаха стълби, зад
дървото от отсечения клон се по-
сочваше с цвѣта на шмайзера си
на друг. Андрей се вгледа с раз-

БАЛАДА ЗА ЕДНООКИЯ

Той дойде от мините на 9 юни и пръв ни съ-
общил за преврата. Комунист ли бе или земедел-
че не знаехме, но го последвахме. Убиха го при пър-
вата престрелка в житата край село...
(Из един селски разговор)

Житата плакаха и зряли
над сетната му стъпка.
Погачите дори горчели
при радостната глътка
по сватби и по кръщенета.
А пролетният вятър
в окръжавените дерета
сушил кръвата пролята —
несъсвещена и до днеска.
О, този разтревожен вятър,
разнасял вредом
с порив трескав
тъгата на житата!
С години плакаха и зряли

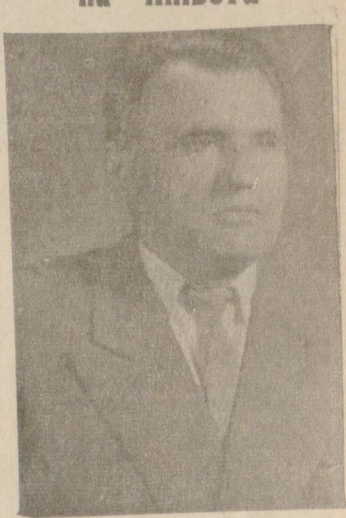
Георги ДАНЧЕВ

песен

Дълги дни под мрачните колони
ни едничка дума не пророни.
Само трепна тя глава навела,
и запя спокойна пред разстрела.
Ах, плача си майката сподавя —
имената скъпи не забравя.
Не разбира тя в младините свои,
че люлей на Времето герои,
в пеленки ги нежни оповива,
в топли ги завивички завива.

Превел Атанас СМЕРНОВ

Сърцето му
откликваше
на живота

ТОВА МОЖЕ ДА СЕ КА-
ЖЕ за нашия покоен
другар Христо Гомевски: сър-
цето му откликваше на живо-
та. И още нещо: откликваше
на най-важното. Това най-важ-
но той разбира от най-ранните
си младежки години. На него
посвети всичкото, което можеше
да му даде. За него бе правен
в концлагер, лежа в затвора,
води борба рамо до рамо с най-
добрите младежи от родното
си село Крамолин, Габровско,
посрещна радостна победа на
Девети септември. На това най-
важно — преданост към Пар-
тията, любов и явна служба
на народа — той посвети и го-
дините след народната победа,
когато изля и малкото си по-
бой, но гърделич и правдиво
стахоние. Всеки ред от тия стро-
фи — изповеди, публикувани в
„Литературен фронт“, „Борба“,
„Патриот“, „Турнист“, сборника
„Простори“ и другде, разкри-
ва сърцето на един поет, в кое-
то са останали живи и спомен-
ите от коледжата на него-
вата другарка, и сърцето по по-
койното му дете, и вярата му,
че животът ще стане по-хубав,
защото той не е стан в борбата
си срещу тъмните сили на фа-
шистката тирания, защото е
скромнен войник, в редиците на
милионите.

Такъв строген войник си оста-
на Христо Гомевски — по-
етът и човекът — до последни-
те дни на живота си.

Стефан АНГЕЛОВ
председател на лит. кръжок
„П. Р. Славейков“ — В. Търново

ТЪГА

Да се тъгува
трябва много обич,
неизживяна
от едно сърце.
На мене
ми е лесно да тъгувам,
но не като
отчаян песимист,
а просто по човешки
аз тъгувам,
защото съм човек
и комунист.

Хр. ГОМЕВСКИ

В първокласното
КУПЕ

— За София ли? — попита
Иван Гаврилов пътничка с кинга-
та. — Може би, готвите научен
труд или ще се явявате на кон-
курс?
— Не, инженер съм, — каза
младият човек. — Работя по
построяването на електрическа-
та железница София — Мездра.
Иван Гаврилов си отбърча —
скоро щеше да се разделят с то-
зи човек. Инженерът прибра
найновото тефтерче, затвори
кината и я мушна в малкия си
куфар. Излезе в коридора на ва-
гона и се надвеси над прозореца.
Той чакане Мездра.

Възрастният пътничек се раз-
движи протегна ръка навън.
Иван Гаврилов видя почернели
дечурлига, които се къпеха в
Искра и поздравяваха хората
от влака.

— Селнячката. — обади се Гав-
рилов на немски. — Като би-
вали се търкалят в тинята.

Старият скокна. Изправи се
до прозореца и, като викаше не-
що, с две ръце махаше на се-
лнячката. Влакът отмина и той
мълчаливо седна на мястото си
с впит в просторите поглед.
Иван Гаврилов разбра, че чуж-
денецът не е немец и реши да
опита на френски, макар да зна-
еше само няколко думи от този
език. Покомотният насиври, за-
почна да намалява ход — идеше
Мездра. На тази гара се качва
много пътници и току-що
купуто се напълнило.

— Вие, — започна Гаврилов,
жители на село Мездра, какви
жизнени условия имате в село
Мездра? — от странство, на Варна? —
наклонен се към своя пътничек.
— Французин, швейцарец?
Старецът махна с ръка, като
не ли отпъждаше досадно насе-
комо.

— Англичанин, американец?
— обрна се Гаврилов на ан-
глийски.

— Ис, от Америка сме —
отвърна старият и обрна гръб.
В душата му бушуваха оная
сладка мъка, която разваля ми-
налото. Зеленина му очи се ов-
лажняваха. Зеленина се отливаше
към пътя, а му се стори, че по-
бута там овчарска торба с бо-
зави шарла, загърбена на де-
сания ъгъл. Беше я съдържал, като
береше неузрели кумбули по ду-
варите на Пенно Великовата во-
деница.

Влакът затрещна по мост, до-
лу блещеше изтънялата вода на
реката. Той мигом се видя в
христалистния край Янтра, гол-
ката онези селски момчета.
Обичаше да се камбурка, да по-
тъва в хладните води, да рови
из подмолите за раци. На
истина малко беше за цял ден
главата лук, солта и порязани-
ната хляб — чер като пръстта
на тази мила земя. — по роден
въздух пълнеше гърдите и го-
ворят на хората беше сладък
като липов мед!

Не издържа той на спрото-
шната и реши да си търси къс

ЛЯТОТО СИ ОТИВАШЕ.
Чужденците се прибра-
ха от Черноморския бряг, на-
шите хора, отпочинали на плажа и
в планината, отново се заловиха
за работа. По Златните пясъци
останаха да се пекат само поля-
ци и немци.

Но и в това късно лято слън-
цето грееше топло, горещината
се чувствуваше дори и на синя-
чувствуваше се и във вагона.
През прозорците се виждаха из-
бедели, отдавна пожняни ниви,
проснахли се до сивосинкавите
възвишения на планината. При-
ветлив вятър люлееше крайпът-
ните овощи, натежали от пло-
д.

В първокласното купе на вла-
ка имаше само трима души. Ед-
на възрастна жена лежеше с
присвити колени на седалката
до отворения прозорец. Срецу
нея седеше мъжът ѝ с разкопча-
на горна риза и набръчкана,
застарял врат. Облеклото и коже-
ните им кифари, заели полици-
те на почти цялото купе, показ-
ваха, че са от чужбина. Третият
пътничек беше млад, със затори-
ло лице, с прости пепеляви дре-
хи. Той държеше книга, излъ-
стрена с формули и цифри и от
време на време си вземаше бе-
лезки в едно тефтерче с най-
ловни юрции.

Пътничките мълчаха. Старият
не откъсваше поглед от прозо-
реца. Той напращаше очи да по-
гледне пейзажа, който се откри-
ваше от влака, с въздуха, с но-
вите селски къщи, окичени с
царевични свесла, с ниви тютюн
и червени чушки. Дената все-
мъчеше да заспи. Човекът с пе-
пелявите дрехи четеше.

Така ги завари Иван Гаври-
лов на гара Червен бряг. Той
намести между другия багаж
ръчна чанта, сложи върху нея

каската си, съблече лекото сако
и седна до възрастния пътничек.
После измъкна още топли кифе-
та, които беше купил от био-
фета на гарата, плодос сок и
бисквити и, когато излезе и из-
пани всичко, извади пиджачка да
почисти дългия нокът на дис-
ното си кутре. Иван Гаврилов
огледа внимателно хората и...
багажа. Погледна се крадешком
в огледалото, прекара ръка по
запотеното си лице и запали ци-
гара. Предложи и на мъжете.
Най-напред на младия: „Благо-
даря. Не пуша.“, сетне на
възрастния. Той отказа с покла-
щане на глава и отново загледа
през прозореца, дето се виж-
даха димящите комини на голям
завод. Край топловода горичка,
в едно езеро, се гмуркаше стадо
бели патици, а още по-нататък
безкрайни лозя.

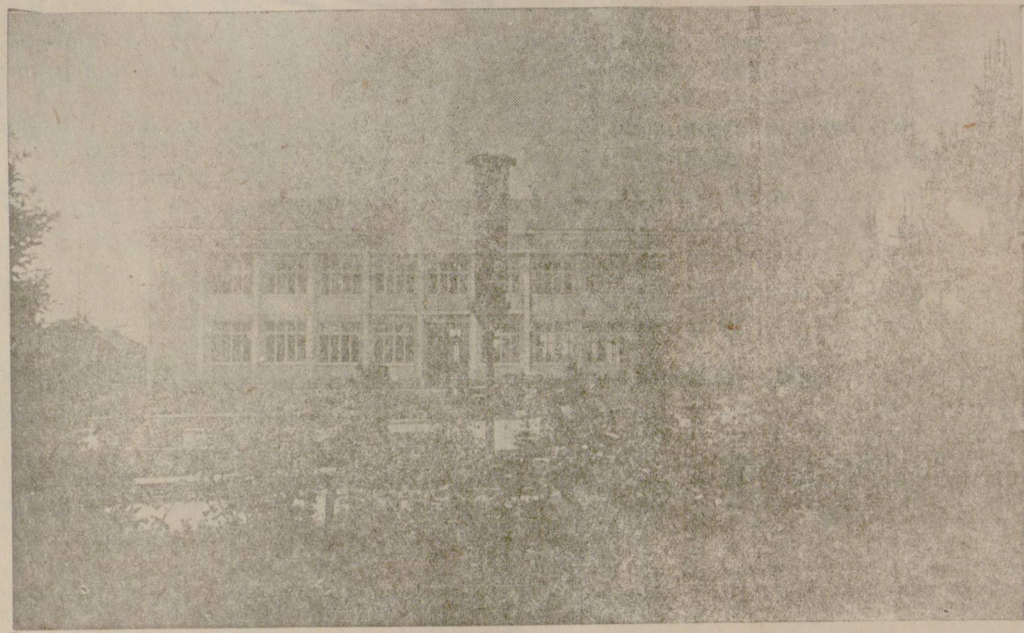
Иван Гаврилов се усмихна
Така и предполагаше: младият
— българин, другите — чужден-
ци. Но какви и закъде отиват?
И докато ще пътува този учен
българин, който бърчеше глава-
та си над книгата с формулите?

Новият пътничек опна краката
си, подпря глава на възглавнич-
ката и затвори очи. Искаше му
се да подреме. Някога като
дипломат, след ядене той винаги
си полагаше и, ако не можеше
да си поспи час-два, прехвърля-
ше през мислите си с кого би
могъл да нареди сеанс на карти,
у кого от своите колеги да оти-
де на вечеря. И сега, като по-
глеждал чужденците, умът му
започна да прехвърля спомен
от миналото: следването в Ци-
рих, атаките от карпратата в Ати-
на, тениса надбягането с ав-
томобили, жените... Безкрай-
на вътрешност от безгрижие, ко-
ято се скъса, след като го увол-
ниха.

в-к „БОРБА“

стр. 7, бр. 108, 109, 7. IX, 63 г.

ТИ РАЗЦЪФВАШ ДОДНО СЕЛО!

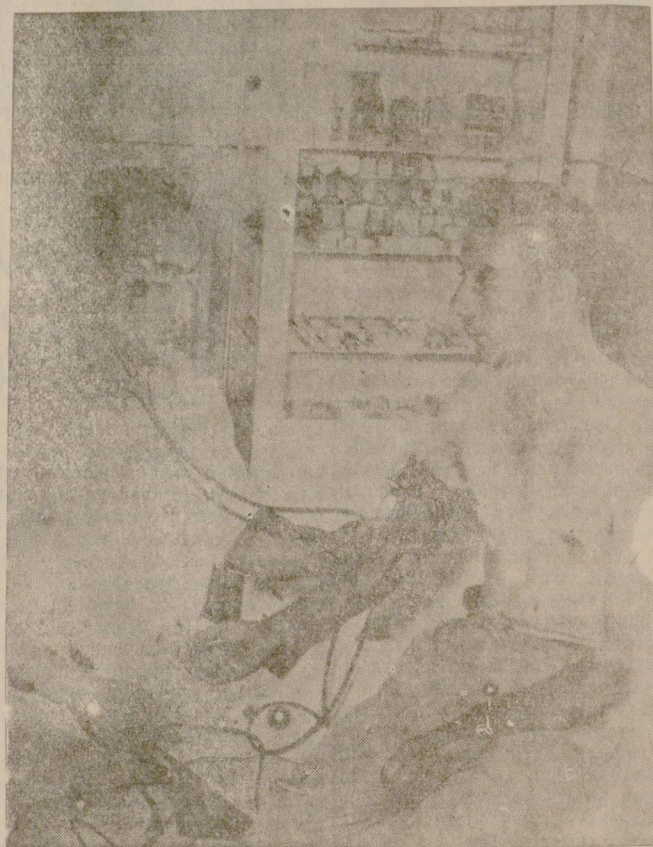
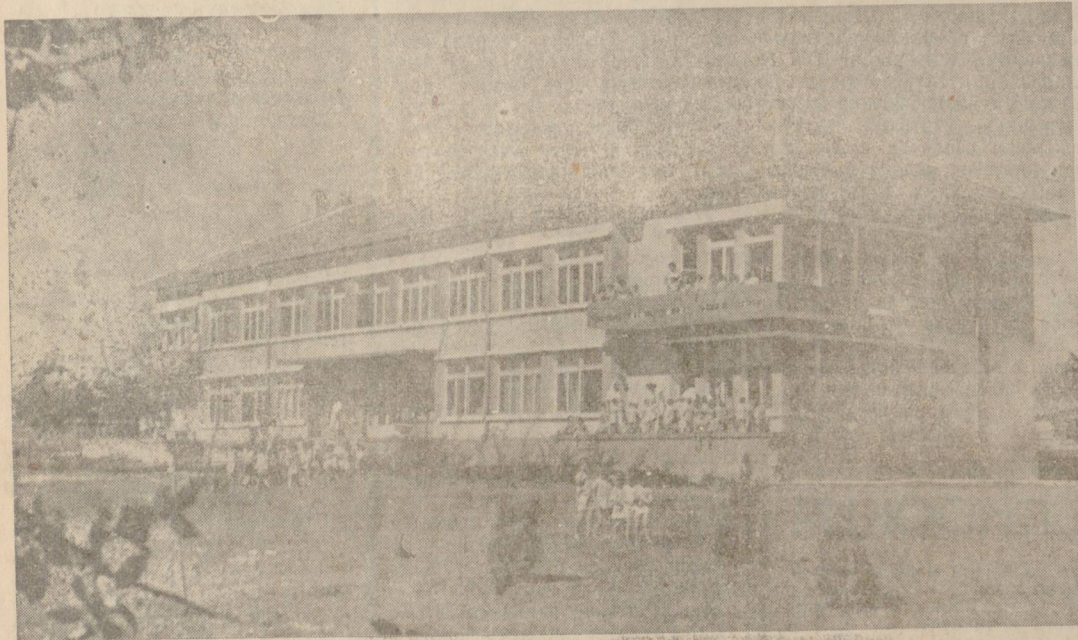

Ако случайно, читателю, пропуснеш и само няколко години не посетиш едно село, ти не би го познал после. Така бързо се променя то сега, разхубава се! Ето, например, как от площада на с. Стражица.

Снимка: Г. Мусински

РАСТЕ техническата въоръженост на кооперативните стопанства в окръга. През 1962 година тракторите, приравнени към 15 к. с, достигнаха 2167, а комбайните — 464 броя. Общият обем на извършената работа с машини достигна 11 628 188 декара мека оран. С усърдие и любов с тези машини работят 1779 механизатори, като комсомолец Стефан Станев от Каменското стопанство, където през последните две години са обучени 132 правоспособни трактористи.

Снимка: И. Георгиев

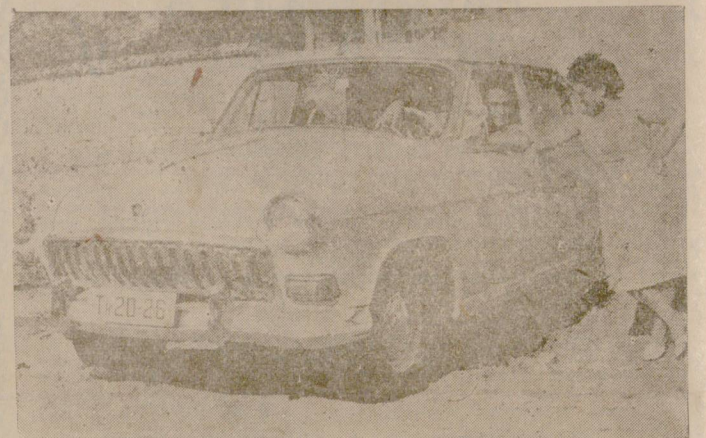
ГРИЖАТА ЗА ЧОВЕКА е първостепенна грижа в нашата Родина. Добре обзаведени здравни служби, като в Поликраище (горната снимка), кокетни слънчеви здравни домове, като той в Балван (снимката долу), са обикновено явление. В окръга има общо 207 селски здравни заведения, между които 8 участъкови болници и 65 родилни домове с 237 легла.

Снимки: Ив. Воденичаров и Г. Мусински

НЕПРЕКЪСНАТО се увеличава селскостопанската продукция. През 1962 година тя възлиза на 105 008 000 лева срещу 97 564 000 през 1960 година.

НА СНИМКАТА: В прасковата градина — с. Раданово. Н. Качанов

Кооператори с леки коли, като семейството на никопската бригадира Славка Недялкова, има вече много в окръга. Над 520 са личните леки коли в окръга, повече от които в селата.

Снимка: Ив. Воденичаров

НАЙ-НЕЖНИТЕ ЦВЕТА в нашата Родина, това са децата. За това ги грижите към тях са така големи. Показваме на снимките изглед от приказно красивата сграда и от помещенията на целодневната детска градина и ясли в с. П. Сеновец. Тук 120 деца на кооператори прекарват в радост и доволство своите дни.

Но само полскосеновските палатници ли са щастливи? В селата на нашия окръг работят 296 целодневни, полудневни и временни детски градини. Повече от 10 400 деца, под грижите на добри възпитателки се учат на добродетели, възпитават се като добри утрешни строители на комунизма.

В селата работят и 40 сезонни детски ясли с 1050 легла. В лазурното утро на Девети септември ще лекнат с кристално чиста радост волните детски гласове, ще бликне като топъл поток тяхната песен: „Благодарим ти, наша родна Родино, благодарим ти за щастие!“

Снимки: Н. Качанов

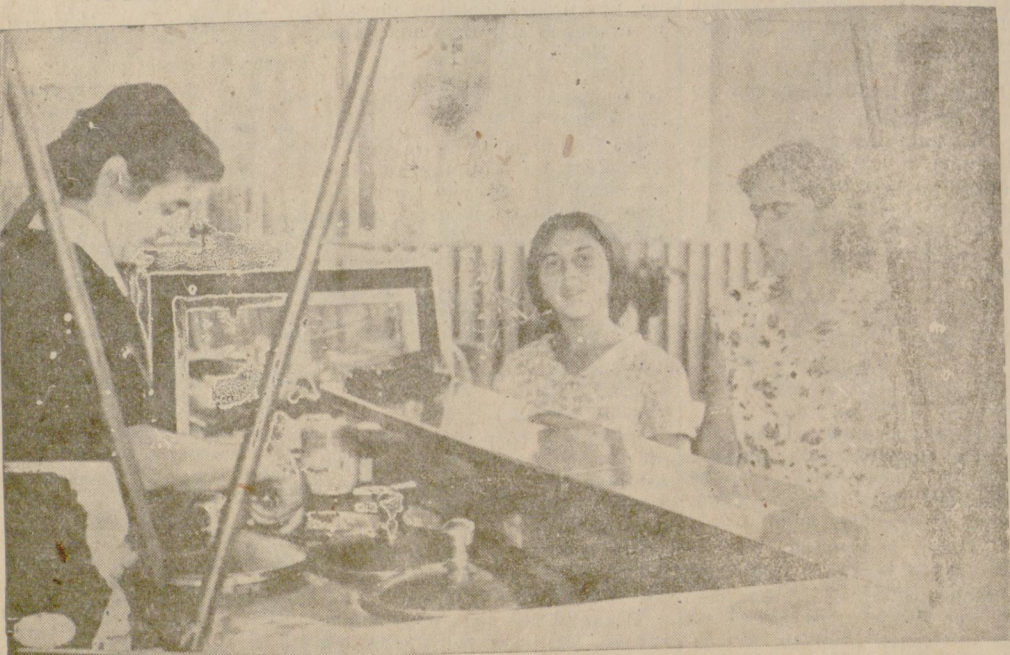
С всяка година селското стопанство в окръга все по-малко зависи от напризите на природата. Напонтанците си сега, измачани в горините на народната власт, изпращат живи, топли струи на повече от 700 000 дн плодородна земя.

Не без гордост трудещите се от с. Дебелец изпат: „Хубав е нашият ресторант!“. Но и други се радват на такива ресторанти. В окръга има 40 селски ресторанти, 2 закусвални и 259 пивници и аперитиви с над 14 900 места.

Снимка: Г. Мусински

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново ул. „Васил Левски“ № 11. ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор — 24.68, зам. гл. редактор — 24.69, отдел „Партиен живот и пропаганда“ — 25.27, отдел „Народно стопанство“ — 24.59, отдел „Култура и бит“ — хумор и сатира — 31-41, счетоводство — 32.59, канцелария — 31-25, коректори в дежурен редактор 24.89

Някога беше мечта да се говори за сладкарница на село. Сега на тази придобивка се радват в 105 села на окръга, където откритите сладкарници имат 3467 места. На снимката показваме как от новооткритата сладкарница в Дебелец.

Снимка: Г. Мусински

в-ж „БОРБА“

Стр. 8, бр. 108-109, 7 IX 1963 г.